อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

ณ เมรุวัดบางนอง

นเทียน นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

๑๖ เมษายน ๒๕๑๕

อนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

ณ เมรุวัดนางนอง

อ. บางขุนเทียน นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

๑๖ เมษายน ๒๕๑๕

คำปรารภ

เนื่องจากเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าได้เสียลูกต้อยไปในการที่ร่วมคณะวรรณศิลป์จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยไปชมภูกระดึง และในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔ น้าสาวของข้าพเจ้า คือ นางเพียร ดาวเรือง ก็ได้เสียชีวิตลงอีกด้วยการเป็นลม ขณะที่มาเยี่ยม ข้าพเจ้าที่บ้าน

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้ามีความคิดเห็นว่า ในการฌาปนกิจศพต้อยและน้าสาวของข้าพเจ้า ควรจะได้ทำร่วมกัน ได้ปรึกษากับน้าชิต ดาวเรือง ซึ่งเป็นสามีของน้าเพียร ก็ตกลงเห็นพ้องกันเป็นที่เรียบร้อย ดังนั้นจึงได้จัดงานฌาปนกิจบุคคลทั้งสองดังกล่าวด้วยกัน

พลเรือตรี ถวิล วังแก้ว

๗๓ ต. บางค้อ อ. บางขุนเทียน

การตั้งศพ นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

บำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม ณ วัดนางนอง

๑. วันพฤหัสบดี ที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๓

บิดา มารดา พี่น้อง และญาติมิตร

๒. วันศุกร์ ที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๓

ข้าราชการกรมวิทยาศาสตร์ทหารเรือ

๓. วันเสาร์ ที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๑๓

คณาจารย์คณะครุศาสตร์

๔. วันอาทิตย์ ที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

สโมสรนิสิตจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

๕. วันจันทร์ ที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

ชมรมน้ำชาวันอาทิตย์ (กลุ่มนักกลอน-นักเขียน)

๖. วันอังคาร ที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

คณะผู้แทนนิสิตคณะครุศาสตร์

นิสิตคณะครุศาสตร์ปี ๔, ชมรมวรรณศิลป์ ส.จ.ม.

๗. วันพุธ ที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

บริษัทสาธิตวิศวกรรม จำกัด

วันพฤหัสบดี ที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๕๑๓

เวลา ๐๘.๓๐ น. ทำพิธีบรรจุศพ

กำหนดการฌาปนกิจศพ

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

ณ เมรุวัดนางนอง อ. บางขุนเทียน นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

วันเสาร์ที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๑๕

เวลา ๑๕.๐๐ น. ตั้งศพบำเพ็ญกุศล

เวลา ๑๖.๐๐ น. พระสงฆ์สวดพระธรรมบรรยาย ๑๐ รูป

เวลา ๑๗.๐๐ น. แสดงพระธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์

เวลา ๑๙.๓๐ น. สวดพระอภิธรรม

วันอาทิตย์ที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕

เวลา ๑๐.๓๐ น. พระสงฆ์ ๙ รูป เจริญพระพุทธมนต์

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล

เวลา ๑๔.๐๐ น. แสดงพระธรรมเทศนา ๓ ธรรมาสน์ มาติกา บังสุกุล

เวลา ๑๖.๓๐ น. ประชุมเพลิง

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

ชาตะ วันพฤหัสบดี ที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๒

มรณะ วันจันทร์ ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๓

สิริรวมอายุได้ ๒๐ ปี ๗ เดือน

ประวัติ

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

เกษวรางค์ หรือมีชื่อเรียกกันว่า "ต้อย" เป็นบุตรีคนที่ ๓ ของ พลเรือตรี ถวิล วังแก้ว ร.น. และนางอุดม วังแก้ว เกิดเมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๒ เวลา ๐๑.๐๔ น. ซึ่งตรงกับวันแรม ๙ ค่ำ เดือน ๕ ปีฉลู ณ ตำบลบางมด อำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรี พี่น้องร่วมสายโลหิต ของต้อย มีดังนี้

๑. นางถนอมจิตต์ รัคคะพันธุ์
๒. นางนพวรรณ ซอนตะวัน
๓. นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว
๔. นางสาวสุภาวัลย์ วังแก้ว
๕. นนร. เถกิงศักดิ์ วังแก้ว
๖. นตท. สถาปนะพงษ์ วังแก้ว
๗. นตท. เถกิงพงษ์ วังแก้ว
๘. นางสาวสุดาวดี วังแก้ว
๙. นางสาวสุธาวดี วังแก้ว

เมื่อเกิดมาตอนแรก ๆ ต้อยเป็นเด็กเจ้าเนื้อ รูปร่างล่ำสัน พออายุได้ประมาณ ๑ ขวบ คือหลังจากที่หย่านมแล้ว คุณย่า (นางสุน วังแก้ว) ก็รับเอามาเลี้ยงไว้ จนโตเข้าโรงเรียนได้ ก็คงอยู่กับคุณย่าและนางถนอมจิตต์ซึ่งเป็นพี่สาวคนโตเรื่อยมา

ต้อยเริ่มเข้ารับการศึกษา เมื่ออายุได้ ๖ ขวบ ที่โรงเรียนวัดนางนอง ปรากฏว่าตอนแรก ๆ นี้ ต้อยเรียนหนังสือได้ตามธรรมดาของเด็กเท่านั้นเอง ยังไม่มีแววว่าจะเป็นผู้ที่เก่งในด้านวิชาการ

เมื่อสำเร็จชั้นประถมปีที่ ๑ แล้ว ก็ย้ายโรงเรียนไปเข้าเรียนที่โรงเรียนวัฒนะศึกษา ตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ ๒ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ครั้นเรียนจบชั้นมัธยมปีที่ ๖ ณ โรงเรียนนี้ในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ แล้ว ก็ไปเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมปีที่ ๗ – ๘ ที่โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย ในปี พ.ศ. ๒๕๐๘–๒๕๐๙ ต้อยเริ่มเรียนดีมาตั้งแต่ชั้นมัธยมปีที่ ๖ และในตอนนี้เองต้อยได้เริ่มให้เห็นแววฉลาดในการเป็นนักกลอนฝักใฝ่ในภาษาไทย ชอบดนตรีไทย หัดเล่นอังกะลุงเคยเข้าแข่งขันและชนะในงานศิลปหัตถกรรม

เมื่ออยู่มัธยมปีที่ ๘ ได้ร่วมกับเพื่อนฝูงเขียนกลอนและเป็นคนหนึ่งของคณะกลอนที่แข่งขันกับโรงเรียนต่าง ๆ เรื่อยมา จนเพื่อนฝูงยอมรับว่า ต้อยจะเป็นผู้แต่งกลอนดีต่อไปในอนาคต นอกจากนี้ ต้อยและเพื่อน ๆ หลังจากแข่งขันกลอนแพ้นักกลอนของโรงเรียนเทพศิรินทร์แล้ว ก็มุกันใหญ่โดยแต่งกลอนพิมพ์ขาย ปรากฏว่าหนังสือกลอนคณะของต้อยขายดี เช่นเล่มที่ใช้ชื่อว่า "สไบ" เป็นต้น

พ.ศ. ๒๕๑๐ ต้อยสอบคัดเลือกเข้าเป็นนิสิตจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยได้ โดยเข้าเรียนในคณะครุศาสตร์ ทุกปีต้อยเรียนดีตลอดมา และสิ่งที่ทิ้งไม่ได้ก็คือ ต้อยคงเป็นนักกลอนอยู่ตลอดเวลา และปีสุดท้าย คือ พ.ศ. ๒๕๑๓ ได้เป็นหัวหน้าชุดในคณะชุมนุมวรรณศิลป์ของจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ต้อยได้พาคณะชุมนุมวรรณศิลป์นี้ไปแสดงกลอนในที่ต่าง ๆ เรื่อยไป เช่นไปที่ภูกระดึง เป็นต้น

นิสิตจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัยคงสนใจภูกระดึงมาก ต้อยเคยบอกว่า ตั้งแต่เข้าจุฬาฯ มา ได้ไปเที่ยวไกล ๆ ดูเหมือนจะมีเพียงแห่งเดียว คือ ที่ภูกระดึง เพราะต้อยไป

มาแล้ว ๒ ครั้ง ในปีก่อน ๆ ครั้นปีนี้ คือ พ.ศ. ๒๕๑๓ ก็ไปอีกเป็นครั้งที่ ๓ ก็ไปเสียชีวิต เช่นเดียวกับ นางสาวชนิดา เดชาฤทธิ์ ซึ่งไปครั้งที่ ๓ เช่นเดียวกับต้อย และเสียชีวิตร่วมกัน ชนิดานี้เป็นเพื่อนรุ่นพี่ เป็นนักกลอนเช่นกัน และรักใคร่กับต้อยมาก

ระหว่างที่ต้อยเป็นนิสิตอยู่นั้น ต้อยมีแนวความคิดเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งพ่อแม่ไว้ใจได้ดีทีเดียว รู้จักฐานะของตัวและผู้ปกครอง มีนิสัยโอบอ้อมอารีต่อญาติพี่น้อง เวลาเป็นเพื่อนเล่นก็ทำตัวได้ถูกลักษณะ สังเกตเห็นได้ว่า ในระยะหลัง ๆ คืออยู่ชั้นเรียนสูงขึ้น ต้อยมีเวลาน้อยลงต้องกลับถึงบ้านค่ำมืดเป็นส่วนมาก แต่ก็ทราบว่าเพื่อนคณะนักกลอนได้มาส่งกันเสมอ เพราะคณะของต้อยแต่งบทกลอนแข่งหรือเตรียมการไปแข่ง หรือไปตรวจปรู๊ฟหนังสือที่ทำขายกัน

นอกจากรักในการแต่งกลอนแล้ว ต้อยยังสนใจในการสอนหนังสือ ต้อยเคยไปสอนหนังสือคนตาบอด นี่ก็เป็นประสบการณ์ที่ดีอย่างหนึ่งของนิสิต บิดามารดาก็หวังว่าบุตรสาวคนนี้จะเป็นที่พึ่งที่ดีแก่ครอบครัวคนหนึ่งต่อไป นอก

จากนี้ ต้อยก็ยังไปฝึกจิต ในทาง ศีล สมาธิ ปัญญา และต้อยก็สามารถสอบองค์ธรรมได้ด้วย

ในการไปเกี่ยวกับวรรณศิลป์สัญจรครั้งสุดท้าย เมื่อเดือน ตุลาคม ๒๕๑๓ นั้น ตอนเช้าวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๑๓ เมื่อต้อย ออก เดินทาง จาก บ้านไปได้ ครึ่ง ทาง ปรากฏว่าลืมกุญแจ จึงให้รถกลับมาบ้านเพื่อเอากุญแจ ขากลับไป คนรถเล่าว่า ขับผ่าไฟแดงไปตลอดทางเพราะกลัวว่าต้อยจะไม่ทันรถ ใครจะรู้ว่าเหตุการณ์ข้างหน้าจะเป็นอย่างไร

ในวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๑๓ ซึ่งเป็นวันขึ้นภูกระดึงนั้น ต้อยต้องเป็นผู้ดูแลข้าวของ เงินทอง ร่วมกับอาจารย์สุรศักดิ์ และ นางสาวชนิดา จึงต้องตามขึ้นไปทีหลังและถึงคราวเคราะห์ร้ายอย่างไม่คิดฝัน ก็คือ วันนี้ฝนตกตลอดทาง หัวหน้าอุทยานแห่งชาติภูกระดึง ก็ได้ทักท้วงแล้วว่าให้อยู่เชิงภูก่อน วันรุ่งขึ้นค่อยขึ้นไป เพราะเวลาดังกล่าวค่ำแล้ว แต่ก็มีเหตุผลว่า คณะของตนได้ขึ้นไปแล้วก็ควรจะต้องติดตามไปดูตามหน้าที่ผู้ควบคุม

คืนที่เกิดเหตุ ผู้ตายทั้งสาม มี ต้อย อาจารย์สุรศักดิ์ และ นางสาวชนิดา ได้เดินขึ้นภูกระดึงเพื่อควบคุมลูกหาบ และคงจะเดินผ่านกลุ่มลูกหาบขึ้นไป ถึงจุดที่หินถล่ม เวลาประมาณ ๒๑.๓๐ น. ทั้ง ๓ คนได้เสียชีวิตทันที

ในวันรุ่งขึ้น คือ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๑๓ คณะที่ไปทราบข่าวหายของคนทั้งสาม จึงได้ออกติดตามโดยติดต่อกับทางเจ้าหน้าที่ แต่เนื่องจากว่ากว่าจะทราบเรื่องกันก็ค่ำเสียแล้ว จึงรอวันรุ่งขึ้น

วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๑๓ เจ้าหน้าที่ตำรวจตระเวนชายแดน พนักงานป่าไม้ และแพทย์ทหารอากาศ ได้ออกช่วยค้นหา จนเวลาราวเที่ยงวัน จึงพบศพคนทั้งสามถูกต้นไม้ อิฐ หิน ทับอยู่หลายชั้น ลักษณะของศพบอบช้ำมาก แพทย์ชันสูตรว่าตายทันที เพราะถูกหินและดินทับอยู่มากมาย กระเป๋าถือของต้อยซึ่งมีเงินอยู่ราวหมื่นบาทหายไป เข้าใจว่าจะตกและถูกกลบอยู่ใต้กองหินและดินนั้น เงินนี้เป็นเงินของคณะเดินทาง ซึ่งเป็นค่ารถและค่าอาหาร

เจ้าหน้าที่ตำรวจได้แจ้งข่าวร้าย โดยโทรศัพท์มายังกองสื่อสารทหารอากาศ และได้แจ้งติดต่อไปทางมหาวิทยาลัย เมื่อเวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น.

อาจารย์ที่ปรึกษาพร้อมด้วยนิสิต ๔ คน ได้นำข่าวร้ายไปแจ้งให้ทางบ้านทราบ เมื่อเวลาราว ๑๘.๐๐ น.

ในเช้าวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๓ เวลา ๐๘.๓๐ น. ได้ไปรับศพจากโรงพยาบาลภูมิพล ดอนเมือง โดยทางทหารได้นำมา

ศพของต้อยได้ตั้งที่วัดนางนอง เพื่อทำบุญตามประเพณี และได้เก็บศพหลังจากการสวดพระอภิธรรมแล้ว ๗ คืน ณ วัดที่กล่าวนามแล้ว

เป็นอันว่า ชีวิตของต้อยก็เกมลงแล้วด้วยการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งถ้าจะคิดกันไปอีกที ต้อยก็ได้จบหน้าที่ลงด้วยการทำความดีเพื่ออนาคตของเพื่อน เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม จึงนับได้ว่าต้อยได้ทำหน้าที่จบลงแล้วด้วยดี

รวมสิริอายุของต้อยได้ ๒๐ ปี กับ ๗ เดือน

นางเพียร ดาวเรือง

ชาตะ วันจันทร์ ที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๗

มรณะ วันอังคาร ที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๔

สิริรวมอายุได้ ๖๖ ปี ๑๑ เดือน

ประวัติ

นางเพียร ดาวเรือง

แม่เพียร เป็นบุตรสาวของนายทองอยู่ และ นางป้อ ศรใหญ่ เกิดวันจันทร์ ที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๗ ตรงกับเดือน ๒ ปีมะโรง มีพี่น้องร่วมครรภ์มารดาเดียวกัน ๓ คน

แม่เพียร เป็นผู้ที่ขวักไขว่ในทางบุญทางกุศลมาตั้งแต่เยาว์วัย เมื่อสมัยเป็นเด็กได้ติดตามบิดามารดาไปวัดฟังธรรมเสมอมา ครั้นอายุได้ประมาณ ๑๘ ปี ได้เข้ารับการอบรมกับอาจารย์สอนวิปัสสนา เจริญกรรมฐาน เพราะตระหนักได้ดีว่าทุกสิ่งทุกอย่างในโลกล้วนอนิจจังไม่มีอันใดจะจีรังยั่งยืน

แม่เพียร ได้ทำการสมรส กับ นายชิต ดาวเรือง และได้มีบุตร ๒ คน คนแรกเป็นหญิงซึ่งได้เสียชีวิตไปแล้ว ส่วนคนที่สองเป็นชาย คือ นายธงชัย ดาวเรือง ชีวิตของครอบครัวก็ได้เจริญสุขมาตลอดเวลา

เนื่องจากครอบครัวเป็นปกติสุขดี แม่เพียรจึงสนใจในเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา อยู่เป็นนิจ ทุกวันเมื่อเสร็จจากภารกิจการงานประจำวันแล้วหรือก่อนเข้านอน จะต้องเข้าที่สวดมนต์ไหว้พระ หาทางสงบระงับใจ ทำสติเจริญกรรมฐาน อันเป็นทางที่จะกำจัดกิเลสเพื่อหาทางไปสู่สุคติ

ดังนั้นแม่เพียร จึงเป็นผู้ที่ขยันขวนขวายในทางธรรมอยู่เป็นนิจ ใส่บาตรพระสงฆ์เป็นประจำมิได้ขาด แสวงหาบุญกุศลอยู่เสมอ ชอบเดินทางไปยังจังหวัดไกล เมื่อทราบว่าที่แห่งนั้นมีการทำบุญกุศลต่าง ๆ เพื่อร่วมทำบุญและ เดินทาง เพื่อพบพระ และอาจารย์ ที่เจริญ ทาง วิปัสสนากรรมฐาน เพื่อรับคำสั่งสอนและอบรมในทางธัมมะ เจริญวิปัสสนา โดยมิได้เห็นแก่ความยากลำบากเหน็ดเหนื่อยเลยเพื่อหาทางสงบทางจิต

แม่เพียร จึงเป็นผู้ที่มีอารมณ์สุขุมเยือกเย็น อดทนต่อความยากลำบากกายทุกอย่าง อารีอารอบต่อลูกหลานญาติมิตรและเพื่อนบ้าน เป็นที่รักและเคารพของลูกหลาน

ญาติพี่น้องและเพื่อนบ้าน เมื่อมีใครไปมาหาสู่ที่บ้าน แม่เพียรมักจะชวนสนทนาเกี่ยวแก่บุญกุศล ชักชวนให้ทำบุญทำกุศลอยู่เสมอ ๆ เพราะต้องการให้บุคคลเหล่านั้นสนใจในทางบุญกุศล เพื่อให้จิตใจสงบและละกิเลสต่าง ๆ อันประกอบด้วย โลภ รัก โกรธ หลง เพราะโลกนี้ล้วนอนิจจัง สังขารย่อมแตกดับไปในที่สุด ตามกาลเวลา

แม่เพียร ได้จากไปแล้วอย่างไม่มีวันกลับ ด้วยดวงจิตที่เปี่ยมไปด้วยบุญกุศล ธัมมะ และดวงวิญญาณอันบริสุทธิ สงบ และเป็นสุข เมื่อวันอังคารที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ตรงกับวันขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๑ เวลา ๒๐.๔๐ น. รวมอายุได้ ๖๖ ปี ๑๑ เดือน.

เด็กหญิงเกษวรางค์ วังแก้ว

เมื่ออยู่ ร.ร. ศรีสุริโยทัย

เมื่อเป็นเฟชชี่

รับน้อง (คนที่ ๒ จากขวามือ)

แข่งกลอน

รับรางวัลจากการแข่งขันกลอน

ในการสัมมนาครั้งหนึ่ง (คนซ้ายสุด)

บนภูกระดึง ครั้งที่ ๒

บนภูกระดึง ครั้งที่ ๑

วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๑๓ ในรายการแข่งขันกลอนที่ช่อง ๕ ขอนแก่น
ก่อนออกเดินทางไปภูกระดึง ครั้งที่ ๓

วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๓ ตั้งศพบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม ณ วัดนางนอง

เกษวรางค์ ศิษย์ที่รัก

ครูเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงเกษ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเกษไม่มีวันจะอ่าน

ครูเขียนเพื่อจะคุยกับเกษทางใจอย่างไรล่ะจ๊ะ

ใจของเราถึงกันเสมอ เรารู้ใจกันเสมอ รู้มานานแล้ว

เมื่อเกษเรียนอยู่ปีที่ ๑ เกษเรียนภาษาไทยกับครู

เกษเขียนบันทึกให้ครูอ่านทั้งเล่ม เกษจำได้ไหม?

เราเขียนกลอนโต้ตอบกันเมื่อเกษเรียนอยู่ปีที่ ๒

พอขึ้นปี ๓ เกษก็เก่งกว่าครู เกษก้าวไปไกล

เราก็ยังสนิทกันเหมือนเดิม ใช่ไหมเกษ?

เกษมาหาครูตอนเที่ยงวันเสมอ ครูกินข้าว เกษนั่งดู

ครูอาย เกษอิ่มแล้ว

เราคุยกัน ปรับทุกข์กัน เกษมักจะเล่าเรื่องที่มีกลอนและวรรณศิลป์

อาณาจักรของเรางดงาม และกว้างไกลนะเกษ

และแล้ว..........วันหนึ่งเมื่อเกษอยู่ชั้นปีที่ ๔

เกษมานั่งอยู่ตรงหน้าครู

"อาจารย์คะ หนูมาขออะไรอย่างหนึ่ง อาจารย์อย่าปฏิเสธ" เกษบอก

"ถ้าครูให้ได้ก็ตกลง" ครูตอบสวนทันควัน

"หนูเป็นประธานชมรมวรรณศิลป์แล้วค่ะ" เกษบอกยิ้ม ๆ

"เหมาะแล้ว" ครูยิ้มตอบ

"อาจารย์กรุณารับเป็นที่ปรึกษาชมรม" เกษยิ้มมากขึ้น

ครูหยุดยิ้ม

เกษหยุดยิ้ม

ครูเลยต้องยิ้ม "ตกลง ครูเป็นที่ปรึกษาให้เกษ" เรายิ้มให้กันทั้งสองคน

เกษทำงานด้วยใจรัก เรียนอย่างขยัน

รักทั้งงานฝึกสอนและงานชมรม

เย็นวันศุกร์ เกษกลับจากโรงเรียนฝึกสอนมาคณะ เกษมีเรื่องปรับทุกข์มากขึ้น เรื่องของงานวรรณศิลป์ เราคุยกัน ปรึกษากัน เราไว้วางใจกันมากนะจ๊ะเกษ

อีกวันหนึ่งเกษมาบอกครู

"อาจารย์คะ เราจะไปวรรณศิลป์สัญจรที่ภูกระดึง"
ครูเป็นห่วงภัยผู้ก่อการร้าย "อย่าไปเลยเกษ"
"ต้องไปค่ะ เสียงข้างมากให้ไปภูกระดึง" เกษย้ำ
"ครูไปไม่ได้ ต้องไปสอนแทนอาจารย์กำชัยที่โรงเรียนจิตรลดา" ครูบอก

"ไม่ต้องห่วงค่ะ อาจารย์สุรศักดิ์ไปแทน"
"ตกลง" ครูพูดคำนี้อีกแล้ว
ครูเสียใจจริง ๆ ครูไม่ควรตกลง
แล้วครูก็สูญเสีย ชมรมวรรณศิลป์จุฬาฯ สูญเสีย
ดาววรรณศิลป์สามดวงได้ดับวูบ
ครูขวัญหายและโศกซ้ำทวีคูณ
ค่ำแล้ว ครูเดินย่ำเข้าไปในสวน
ดึกแล้ว เห็นแต่เงาไม้ มืดสลัว
ครูไปถึงบ้านสวนของเกษ ไปเยี่ยมบ้านเกษจนได้
ไปเพื่อจะบอกข่าวตายของเกษ
ไปเพื่อจะขอให้ทางบ้านไปรับศพของเกษ
คุณพ่อของเกษขวัญดีและเข้มแข็งเหลือเกิน
ช่วยให้ครูอ่อนแอน้อยลง

คุเขาเถิด ครูบอกไม่ถูกว่าอารมณ์เศร้ามันสับสนเพียงไหน

ถึงอย่างไรครูก็พยายามทำดีที่สุด ทำให้เกยเป็นครั้งสุดท้าย

ครูออกจากวัดเมื่อสี่ทุ่มครึ่ง
คิดถึงเกยตลอดรุ่ง เกยตายแล้ว ไปดีเถอะนะเกย
ครูจะไม่รำพันถึงเกยมากนัก จะเขียนกลอนก็ค้นตัน
ครูแน่ใจว่าเกยรู้ ว่าครูรู้สึกอย่างไร
เราจะพบกันอีก แน่นอนเราจะพบกัน
ที่ไหน เมื่อไร ต้องมีสักวัน
ที่นั่น เมื่อนั้น เกยและครู คุจเดิม

ขอให้วิญญาณของเกยอยู่เย็นและสุขสงบว่าง และห่างพ้นจากความอาวรณ์ ฉ่ำชื่นด้วยผลบุญแห่งกาพย์กลอนที่เกยกล่อมโลก ณ สรวงสวรรค์ชั้นกวี

ด้วยรักและคิดถึง

สุมนอมร

อาลัยเกษวรางค์

โอ้อนาถศิษย์หนึ่งผู้ สมาจาร
เรียนรักอักษรการ กาพย์แก้ว
จริยะศึกษาสมาน เก่าใหม่
อยู่อยู่จู่คลาดแคล้ว ชีพเมื้อเมืองสวรรค์

ศิษย์นั้นนามนาฏก้อง เกษวรางค์
ญาติมิตรคนสนิทบาง เรียกต้อย
ครูศาสตร์ศึกษากลาง ปีจบ แล้วแฮ
คิดใคร่เห็นบัณฑิตน้อย กลับได้ดลหมาง

เกษวรางค์วังแก้วลัก- ษมีใน สกุลนอ
น่ารักน่าอาลัย รักรู้
สมศิษย์ศึกษิตวัย เรียนร่ำ
สมศักดิ์หญิงไทยผู้ เทิดรักษ์ศักดิ์สมาน

อาจารย์เพื่อนนิสิตล้วน กรุณา เธอนอ
เธอย่อมมีมุทิตา ต่อผู้
การุณอุ่นสมา- คมนิสิต เสมอแล
เชิงกาพย์กลอนอาจสู้ ส่ำชั้นชาญนิพนธ์

สถิตย์ เสมานิล

กองบรรณาธิการ น.ส.พ. ชาวไทย

อาลัย แด่...เกษวรางค์ วังแก้ว

เกษวรางค์ วังแก้ว เป็นคนเขียนกลอนเหมือนกับข้าพเจ้า จึงทำให้ข้าพเจ้ารู้จักเธอทั้งด้านส่วนตัว และผลงาน เธอได้มีส่วนร่วมกิจกรรมในสถาบันการศึกษาของเธอและของมวลคนเขียนกลอนทั่วไป ในการจัดชุมนุมน้ำชาวันอาทิตย์ซึ่งประกอบด้วยคนเขียนกลอนและรักกลอนทั้งสิ้น เกษวรางค์ ก็เป็นคนหนึ่งที่เราถือว่าเธอเป็นสมาชิกชุมนุมน้ำชาของเรา เธอมาร่วมพบปะสังสรรค์เสมอ กลุ่มน้ำชาของเราคือกลุ่มของผู้มีจิตใจตรงกัน และมีความเป็นพี่เป็นน้องที่ดีต่อกัน ในหนึ่งเดือนเราพบกันหนึ่งวันในวันอาทิตย์ต้นเดือน ก็เพื่อที่จะแสวงหาความอบอุ่นที่ไม่อาจพบได้ในที่อื่น ฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงถือว่า เกษวรางค์ คือสมาชิกในครอบครัวของเรา ทุกครั้งที่พบกัน เธอไหว้ข้าพเจ้าและผู้อาวุโสคนอื่นทุกครั้ง มารยาทสำหรับหมู่คณะ เกษวรางค์ก็วางตัวได้เรียบร้อยน่ารัก การเสียสละเพื่อหมู่คณะ เกษวรางค์ก็ยินดีเสมอ ตั้งแต่ข้าพเจ้ารู้จักกับเกษวรางค์ วังแก้ว ยังไม่พบว่าเธอทำให้ใครกระทบกระเทือนใจ

แต่..........ในที่สุดเธอก็ทำให้ข้าพเจ้า และใคร ๆ เกิดกระทบกระเทือนใจอย่างยิ่ง นั่นคือข่าวของเธอสิ้นชีวิตเพราะอุบัติเหตุ

การสูญเสียบุคคลในครอบครัว โดยปัจจุบันทันด่วนอย่างไม่คาดคิดมาก่อน ก็ต้องสลดใจเป็นธรรมดา ครั้นยิ่งคิดว่า เกษวรางค์ ยังเยาว์วัย มีการศึกษาดี มีความสามารถเฉพาะตัวอยู่มาก หากไม่ด่วนจากไปเสียก่อน เธอก็จะเป็นผู้มีอนาคตสุกใส ยังจะเป็นดวงใจของบิดา มารดา และญาติพี่น้อง เป็นบุคคลที่น่ารักของหมู่คณะ คิดถึงข้อนี้แล้วยิ่งหดหู่ใจเพิ่มขึ้น

ชาว ชุมนุม น้ำชา วัน อาทิตย์ อาลัย ในการ สูญ เสีย เกษวรางค์ เป็นอย่างยิ่ง ปัจจุบันเราไม่ได้พบเธออีกต่อไป แต่ภาพของเธอนั้นข้าพเจ้ายังจำได้ ความระลึกถึงของพวกเรายังมั่นคงตลอดไป ความเป็นเกษวรางค์ของเธอนั้นคงยังอยู่กับพวกเรา

ขอให้เธอไปสู่สุคติเถิด

อนันต์ สวัสดิพละ

กรมส่งเสริมการเกษตร

ถึงเกษ ๆ

บ้านสวน

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๓

ต่อ

เสียใจด้วยกับทุกอย่างที่เกิดขึ้น

เห็นใจ เข้าใจความรู้สึกของต่อดี แต่ลืมมันเสียก็ได้นี่นะ เข้าใจคำว่า "กฎแห่งกรรม" ดีมิใช่หรือ ?

อย่าจริงจังกับสิ่งที่ผ่านไปแล้วมากนัก ใกล้สอบแล้วนะ เข้าเรียนบ้างหรือเปล่า? ดูหนังสือจบแล้วหรือยัง? ไม่รักใครไม่ห่วงใครน่ะไม่แปลกหรอก แต่ควรจะรักตัวเองห่วงตัวเองบ้าง อย่าลืมว่าต่อเป็นที่หวังของคนหลายคน นึกถึงคุณพ่อที่ท่านทุ่มเททุกสิ่งเพื่อต่อบ้าง นึกถึงคนไทยอีกมากมายที่เขารอความช่วยเหลือจากต่อ รอผลประโยชน์ที่เกิดจากความรู้ความคิดของต่อ อย่าติดกรอบอยู่เพียงการแข่งขันของสถาบัน โลกมันกว้างนะต่อ หวังว่าปีนี้ต่อจะเป็นบัณฑิต

ด้วยความปรารถนาดี

เกษวรางค์

(ถ้ามีเรื่องคับแค้นใจนักก็นึกถึงกันบ้าง อย่าลืมว่าคนคนนี้พร้อมและจริงใจที่จะรับฟัง และช่วยต่อในทุกเรื่องเสมอ ถ้ามันมีโอกาส)

นี่เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งแสดงความเป็นเกษวรางค์ได้อย่างดี เกษวรางค์ผู้ซึ่งเธออาทรต่อทุกคนที่ผ่านมาในชีวิตเธอซึ่งไม่เฉพาะเพียงข้าพเจ้า

"กฎแห่งกรรม" ที่เกษ ฯ กล่าวอ้างขึ้นมิใช่เป็นการกล่าวอ้างอย่างฉาบฉวย เกษ ฯ เข้าใจถึงสิ่งเหล่านี้ดีเช่นเดียวกับสัจจธรรมอีกหลายประการ ทั้งโดยตั้งใจ และมิได้ตั้งใจ แต่เกษ ฯ ก็ไม่เคยโอ้อวดถึงดวงแก้วอันมีค่าในตัวเธอเลย

ถามตรง ๆ ก็นิ่ง

หลอกถามก็รู้ทัน

ที่ถามก็เพื่อเพิ่มความเข้าใจของข้าพเจ้าให้เต็มบริบูรณ์ เพราะเป็นสิ่งที่น่าทึ่งมากในการ "คงความดี" ที่เธอมี

และบังเอิญข้าพเจ้าได้รับสิ่งเหล่านี้มากเหลือเกิน โดยความอาทรอันสุขุมลึกซึ้ง และความเข้าใจอันหาได้ยากยิ่ง

ข้าพเจ้าเชื่อมั่นในตัวเธอ เท่ากับที่เชื่อมั่นในตนเอง วางใจในตัวเธอไม่เคยคิดหวั่นว่าเธอจะทำอะไรพลาด หรือทำอะไรให้ไม่สบายใจ เธอเหมือนกับการนอนหลับสนิทของข้าพเจ้า หลับสนิทหลังจากได้เหน็ดเหนื่อยวุ่นวายมาทั้งวัน

เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าหลับไม่เป็นสุขเสียแล้ว

เห็นชีวิตสั้นเข้า

โลกกว้างออกไป

มีสิ่งจะต้องทำ พยายาม และอดทนมากขึ้น คำว่า "เราต้องอดทน" ยังมีอยู่หรือเปล่า ?

ขึ้นภูกระดึงครั้งแรกที่ข้าพเจ้าทราบ และเป็นครั้งที่สองของเกย ฯ เกย ฯ มาขอความเห็น ข้าพเจ้าบอกว่า "ไปเถอะ ไม่มีอะไรหรอก......ปลอดภัย" ครั้งหลังจะไปไหนยังไม่ทราบ ข้าพเจ้าไปหาเกย ฯ ที่จุฬา ขอไปด้วย

เกย ฯ ไม่ตอบ

แล้วเธอก็ไปจริง ๆ ไปภูกระดึง ไปโดยข้าพเจ้าไม่ทราบ ไป......ข้าพเจ้าขอพูดอย่างโง่ ๆ ว่า

ไม่ยินยอม

ไม่ยินยอมทุกสิ่งทุกอย่าง

โง่อีกกี่โง่ก็ได้

และสำหรับ ๑๖ เมษายน ๒๕๑๕ ข้าพเจ้ายินยอม

ยอมรับ รับรู้

รับรู้ว่ามีการเผาร่างเกษวรางค์เท่านั้น

เท่านั้นจริง ๆ นะเกษ ฯ

สหัส อินทศิริ

แด่เกษวรางค์

คืนที่ฟ้าไร้ดาวและมืดเงียบสนิท บ้านพักรับรองบนยอดเขา เขื่อนน้ำพอง ขอนแก่น มองลงไปเบื้องล่างทะเลสาบเป็นสีดำลึกลับและท้าทาย โขดเขินทะมึนมืดเป็นเงาเลือนลาง ดึกมากแล้ว ดวงไฟแห่งบ้านยังคงสว่างไสว

เป็นคืนที่สับสนและไม่ประสบความสำเร็จตามที่มาดหมาย ในการติดต่อเพื่อรายการ วรรณศิลป์สัญจร ในวันรุ่งขึ้น – ยังไม่พบตัวผู้เป็นกรรมการ, สคริพท์ทีวีเป็นโครงร่างที่ยังไม่ลงตัวและยังมีปัญหาหลายอย่างที่รอการตัดสินใจในวันรุ่งขึ้น

ชนิดา เดชาฤทธิ์ ใช้เวลาตอนตีสอง นั่งทำสคริพท์ที่จะต้องส่งให้สถานีโทรทัศน์ในตอนเช้าวันใหม่ สุรศักดิ์ ศรีประพันธ์ หลับไปแล้วโดยอาการอ่อนเพลียจากการขับรถตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า กรุงเทพ ฯ – ขอนแก่น และเพียงชั่วพักกินข้าวครึ่งชั่วโมง ก็ต้องขับรถเข้าเมืองอีก เราเกือบได้พบอุบัติเหตุในช่วงนี้ และหลังจากนั้นเราก็มานั่งยิ้มให้มัน – รสชาติของการเดินทาง สุรศักดิ์ บอกกับทุกคนอย่างนั้น

เกยวรางค์ นั่งอยู่ติดกับชนิดา ตาจับจ้องอยู่ที่สคริพท์ทั้งหมด ขณะชนิดาเงยหน้าจากกองกระดาษขึ้นยิ้มอ่อนล้า เหน็ดเหนื่อย แต่มีแววสุขเกษมรินระทดอยู่ในท่วงท่าและแววตา

มีเสียงถามว่า เหนื่อยไหม ชนิดาส่ายหน้าบอกด้วยเสียงเบา ๆ ว่า เก็บคำถามนี้ไว้สำหรับเกยวรางค์เถิด

ถ้าจะให้ตอบจริง ๆ ก็จะบอกว่าเหนื่อย แต่ในฐานะผู้นำในการเดินทาง เกยพูดคำนี้ให้คนอื่นฟังไม่ได้ ไม่ใช่ว่า เริ่มเหนื่อย ตั้งแต่วันนี้ หรือ วันวาน มันเหนื่อย มานานแล้ว ลองคิดดู เราตั้งใจจะไปเชียงใหม่ น้ำท่วม ทางขาด ต้องเปลี่ยนแผนมาภูกระดึง บ้านพักเต็ม ต้องกางเต็นท์นอน คงจะเป็นแบบนี้ที่พี่สุรศักดิ์ว่ามันมีรสชาติ

แต่เกยยังนับได้ว่าโชคดี สำหรับการได้อาจารย์ที่ปรึกษาอย่างอาจารย์สุมน และพี่สุรศักดิ์ รวมทั้งพี่บุ๋ยซึ่งช่วยเกยมามากตลอดเวลา

กลับจากสัญจรคราวนี้ ก็ต้องเริ่มงานสัมมนาเลย พอหมดจากการแข่งขันกลอนสดระหว่างสถาบัน เกยจะเริ่มดูหนังสือ เกยอยากเป็นครู อยากอยู่กับเด็ก ใช้เวลาที่มีอารมณ์เขียนหนังสือ เกยต้องการเท่านี้

เกษไปนอนเสียที่ดีกว่า งานที่รออยู่อาจทำให้เธอลืมรูปลักษณ์ของรอยยิ้มได้-เป็นประโยคคำพูดของชนิดา

เช้าวันที่เร่งร้อนและไม่แจ่มใส อาจารย์ รัตนา ผุดเหล็ก ที่รับปากว่าจะมาถึงสถานีโทรทัศน์ ช่องห้า ตามกำหนด จงใจผิดนัด เกษวรางค์ต้องทำหน้าที่พิธีกร และร่วมเป็นกรรมการตัดสินกลอนพร้อมกับสุรศักดิ์ ศรีประพันธ์ และ ชนิดา เดชาฤทธิ์

หงุดหงิดอยู่กับพันธะหน้าที่หลากหลาย

จนรายการผ่านไป รถจอดรออยู่ที่หน้าสถานีโทรทัศน์ หมายกำหนดการจะให้ไปนอนที่เขื่อนน้ำพรม ในนาทีที่เร่งรีบ เกษวรางค์บอก

– พี่ขุนภูกับเกษดีกว่า อย่าเพิ่งกลับกรุงเทพฯเลย

– พรุ่งนี้พี่มีงานจริง ๆ คำปฏิเสธ หนักแน่น

สุรศักดิ์ ศรีประพันธ์ กำลังทำหน้าที่อาจารย์ผู้ควบคุมของเขา เราเดินเข้าไปบอก สุรศักดิ์ อย่าลืมบอกเด็กให้เดินดี ๆ นะ จำรอยแยกตรงนั้นได้ใช่ไหม ?

สุรศักดิ์ พยักหน้า ตอบมาว่า ไม่ต้องเป็นห่วง วันศุกร์ไปรับเราที่หัวลำโพงด้วยนะ

ขบวนรถเคลื่อน สุรศักดิ์ยิ้ม เกษวรางค์นั่งอยู่ตอนหน้า โบกมือแทนถ้อยอำลา ไม่เห็นชนิดา เดชาฤทธิ์

ข่าวร้ายเดินทางมาถึงตอนบ่ายวันพุธ

เสียงตามสายบอกมาว่า........ทำใจดี ๆ อย่าตกใจมาก เกษตายแล้ว ปู่ยกับสุรศักดิ์ด้วย

ฝนตกหนัก ทางขึ้นลื่นมาก หินพังถล่มลงมาทับทั้งสามคน ซึ่งเดินปิดท้ายขบวน

คงประมาณสามทุ่มของคืนวันจันทร์

ความรู้สึกอันอาลัยเจ็บปวดรุนแรง บอกเล่าไม่ได้ มันอยู่ในหัวใจ

ภูเขาทำลายความฝันของเธอแล้ว เกษวรางค์

ในชาติใหม่ภพใหม่

ขอให้ความฝันอันยิ่งใหญ่ของเธอ เป็นสิ่งสถาพร เป็นนิรันดร์ นิรันดร์

อดุลย์ จันทรศักดิ์

อาลัยเกษ

ครั้งนี้ที่ได้รู้จัก และร่วมงานสโมสรนิสิตจุฬาฯ กับเกษวรางค์ แม้จะไม่คุ้นเคยกันนัก แต่ก็พอเห็นได้ชัดเจนว่า เกษมีความมุ่งมั่นเพียงใดที่จะจรรโลงงานวรรณศิลป์ให้งอกงามต่อไป ถึงวาระสุดท้ายของนิสิต ที่ขึ้นภูกระดึงกลุ่มหลังสุด ทั้ง ๆ ที่เสี่ยงภัย แต่ก็พยายามขึ้นไปด้วยความห่วงใยเพื่อน ๆ นี่สะท้อนให้เห็นถึงความเสียสละและ ความรับผิดชอบ อย่างสูงยิ่ง ต่อกลุ่ม วรรณศิลป์สัญจร ขอตั้งจิต ปรารถนาให้ ผลแห่งการกระทำดี จงส่งผลให้ เกษสู่สุคติภพในที่สุด

ประสาร มฤคพิทักษ์

เพื่อนร่วมงาน

๖ เมษายน ๒๕๑๕

คิดถึงเกษ

เกษวรางค์ วังแก้ว สิ้นแล้วชีพ
ไยฟ้ารีบด่วนพาเธออาสัญ
เถอะถึงเราจะไม่ได้เห็นกัน
แต่ผลงานเธอนั้นคนไม่ลืม

เจษฎา วิจิตร

น.ส.พ. รุ้งทอง

๖ เมษายน ๒๕๑๕

มิตรอีกคนหนึ่งที่จากไป

ข้าพเจ้ามีเพื่อนอยู่มากมายในจุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ทั้งเพื่อนธรรมดา และเพื่อนในวงงานวรรณศิลป์ เราเป็นมิตรต่อกันด้วยความรู้สึกที่แท้จริงของคนที่ใจถึงกัน รักในสิ่งเดียวกัน ทำงานสอดคล้องกัน ความแตกต่างในสีในตรา ของมหาวิทยาลัย ไม่เคยแยกเราออกจากกัน

ดังนั้น จึงปรากฏว่า จุฬาฯ กับ ธรรมศาสตร์ ทำงานร่วมกันบ่อยครั้ง ทั้งงานด้านวรรณศิลป์และกิจกรรมอื่น ๆ ของนิสิตนักศึกษา เราทำงานร่วมกัน เที่ยวด้วยกันด้วยความรู้สึกเยี่ยงมิตรแท้ เพราะเราเป็นคนรุ่นเดียวกันและบางครั้งเคยเจ็บปวดด้วยกันมาแล้ว– เรายิ้มให้แก่กัน

แต่แล้ววันหนึ่งข้าพเจ้าก็ได้รับข่าวที่แสนสลด
มิตรรักจากไป ๓ คน พร้อมกัน

ชนิดา เดชาฤทธิ์
สุรศักดิ์ ศรีประพันธ์
เกยูรางค์ วังแก้ว

ชาววรรณศิลป์จุฬาฯ และมิตรของทั้ง ๓ ถือเป็นความสูญเสียมากเพียงไร ข้าพเจ้าก็มีความรู้สึกไม่ยิ่งหย่อนกว่านั้นเลย ทำไมเราจึงต้องจากกันเร็วนัก ชีวิต

เพิ่งเริ่มด้วยเลข ๒ เท่านั้นเอง และเรายังมีงานที่จะต้องทำร่วมกันอีกหลายอย่าง อย่างน้อยที่สุดต่างก็ย่อมมีความหวังความมั่นหมายสดสวยอยู่ในความคิดที่จะทำให้แก่ชีวิตของตนเองและของผู้อื่น แต่มิตรทั้ง ๓ ก็ถูกริดสิทธิและโอกาสเสียแล้วด้วยความตาย

ในวงวรรณศิลป์ เกษวรางค์ เป็นมิตรรุ่นน้อง เมื่อสมัยเธอเป็นประธานชมรมวรรณศิลป์จุฬา ฯ นั้น ข้าพเจ้าพ้นตำแหน่งหน้าที่จากวรรณศิลป์ธรรมศาสตร์แล้ว จึงเป็นเพียงผู้สนใจติดตามกิจกรรม และความเคลื่อนไหวในวงการวรรณศิลป์ระหว่างสถาบันเท่านั้น และเคยมีโอกาสได้สนทนากับเกษวรางค์หลายครั้ง ทรรศนะเกี่ยวกับวงการวรรณศิลป์ ของเธอ ที่ข้าพเจ้าเคย รับทราบ มีสิ่ง ที่น่า สนใจและมีแง่คิดในทางสร้างสรรค์อยู่มาก มีหลายอย่างที่คิดจะเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง เริ่มต้น

น่าเสียดายที่สิ่งเหล่านั้นได้สิ้นไปพร้อมกับการจากไปของเกษวรางค์ด้วย

เฉลิมศักดิ์ ศิลาพร

๕ เมษายน ๒๕๑๕

น.ส.พ. ฟ้าเมืองไทย

ความสูญเสียของวงวรรณ

ผมรู้จักคุณเกยวรางค์ วังแก้ว ในฐานะที่เราต่างเป็นผู้สนใจทำงานให้กับวงวรรณศิลป์ คุณเกยวรางค์เป็นนักเขียนกลอน, เล่นกลอนสด และเป็นผู้บริหารงานชมรมวรรณศิลป์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ส่วนผมเป็นผู้จัดคอลัมน์กลอนในหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ ฉบับหนึ่ง

นอกจากได้พบปะเนื่องด้วยงานในหน้าที่แล้ว ยังพบกันอีก หลายครั้งใน วาระ ต่าง ๆ เช่น งาน สังสรรค์ รื่นเริง ซึ่งส่วนมาก ก็เป็น งาน ชุมนุม ของ บุคคลใน วง วรรณศิลป์ นั่นเอง บางครั้งก็พบกันในงานแข่งขันกลอน

ในสายตาและความรู้สึกของผม คุณเกยวรางค์เป็นเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งเพียรทำงานให้กับส่วนรวม โดยเฉพาะงานด้านวรรณศิลป์, ไม่ว่าจะเป็นการเขียน, การเล่นกลอนสด, การ แสดง ออก ทาง ความคิดเห็น หรือการสังสรรค์ในหมู่ผู้สนใจต่อกิจกรรมด้านนี้

เท่าที่ปรากฏ ไม่บ่อยครั้งนักที่ผู้หญิงจะมีโอกาสบริหารงานชมรมวรรณศิลป์ แต่คุณเกยวรางค์ก็ดำเนิน

งานไปด้วยดี ได้รับการสนับสนุนทั้งในสถาบันและต่างสถาบัน ตลอดถึงวงการภายนอก นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์ฝีมืออันหนึ่งว่า คุณเกษวรางค์ได้รับความศรัทธาจากบุคคลในวงวรรณศิลป์.......

และแล้วโดยไม่มีใครคาดหมาย.........

คุณเกษวรางค์จากไปโดยไม่มีวันกลับ ก็เพราะภาระหน้าที่นั่นเอง

การ ประสบ มรณกรรม ของ คุณ เกษวรางค์ วังแก้ว เป็นความ สูญเสีย ครั้งใหญ่ สำหรับ ครอบครัว – ใน วงการวรรณศิลป์ และมิตรสหาย

เพราะ คุณ เกษวรางค์ เปี่ยม พร้อม ด้วย ความ ดี ของครอบครัว–วรรณศิลป์–และประดาหมู่มิตร

และผม ถึงแม้ไม่สนิทสนม กับคุณเกษวรางค์ มากนัก แต่ก็คงลืมเธอ–มิตรรุ่นน้องในวงวรรณเสียมิได้เลย เพราะเธอก็เป็นมือหนึ่งของวงวรรณศิลป์

ชั้นเชิง พุ่มสุทัศน์

กองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ จักรวาล

ระลึกถึงต้อย

การจากไปอย่างไม่มีมูลเหตุของลูกต้อย ทำให้พวกเรา พ่อ แม่ พี่ และน้อง ต้องตัวชาและน้ำตาไหลรินไปตาม ๆ กัน แม้แต่พวกเพื่อน ๆ ของลูกต้อย ซึ่งทราบข่าวแน่นอน ก็ไม่ค่อยจะกล้าเข้าไปที่บ้านเพื่อส่งข่าวนี้ มีแต่อาจารย์และเพื่อนนิสิตชายที่ได้เข้าไปบอก ข้าพเจ้าและภรรยาขณะนั้นเพิ่งรับประทานอาหารเย็นเสร็จ และยังรู้สึกเหนื่อยอ่อน ด้วยเพิ่งกลับจากการไปทัศนาจรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ในหน้าที่ของนักศึกษาวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร จึงยิ่งซึมไปกว่าเดิมอีกหลายเท่า

แต่จะทำอย่างไรได้ ทุกอย่างเป็นจริงตามคำบอก ต้อยเสียชีวิตไปแล้ว ในการนำคณะวรรณศิลป์สัญจรไปภูกระดึง นอกจากนี้ ยังมีอาจารย์ และเพื่อนสนิทรุ่นพี่ของต้อยต้องเสียชีวิตอีกด้วย ข้าพเจ้านิ่งคิดด้วยความตกตะลึง แล้วก็มีมานะที่จะต้องทำต่อไป เมื่อลูกไปทำดีแล้วไปเสียชีวิต ก็นึกไปในแบบที่ตนเองเป็นทหาร ตาย

ด้วยหน้าที่ ย่อมมีค่ามากกว่าตายโดยธรรมดา นึกดังนี้แล้วก็ทำใจให้ค่อยสงบลงได้บ้าง

ในตอนเช้า วันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๓ ไปรับศพของต้อยที่โรงพยาบาลภูมิพล ที่ดอนเมืองนั้น เห็นได้ชัดว่าทุกคนเศร้าซึม ไม่ค่อยพูดจากันมากนัก มีอาจารย์หลาย ท่าน และ นิสิตไป ที่นั่น ด้วย จำนวน หลาย คน ทีเดียว แสดงให้เห็นน้ำใจในการเป็นเพื่อนฝูง รักชอบกันอย่างดีทีเดียว

การสวดพระอภิธรรมศพ และการจัดการเกี่ยวกับพิธีต่าง ๆ ก็ได้จัดทำกันส่วนมากโดยนิสิตและคณะอาจารย์ของลูกต้อย ซึ่งข้าพเจ้าขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง และถ้าวิญญาณของต้อยจะรู้ด้วยฌานใด ๆ แล้ว ก็คงจะขอบใจในไมตรีจิตของคณะอาจารย์และเพื่อน ๆ เป็นอเนกประการ

จากการเสียลูกคนนี้ไป ข้าพเจ้าถือว่า ข้าพเจ้าเสียผู้ที่จะให้อะไร แก่ข้าพเจ้า และครอบครัว รวมทั้งเพื่อนฝูงเป็นอย่างมาก เมื่อเล็ก ๆ ลูกต้อยไม่มีท่าทีว่าจะเก่งในทางใด แต่เมื่อโตขึ้นต้อยมีแววแจ่มใสที่จะเป็นนักกลอน อาจารย์

สถิตย์ เสมานิล มาเยี่ยมศพ ฟังพระสวดอภิธรรม ท่านพูดกับข้าพเจ้าด้วยใบหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตาว่าเสียดายยิ่งนัก ต้อยเคยได้รับรางวัลจากการ แข่งกลอนโดย ที่ท่านอาจารย์สถิตย์ เป็นกรรมการด้วยท่านหนึ่ง

ข้าพเจ้าไม่รู้จะกล่าวอะไรเกี่ยวกับต้อย เพราะต้อยกำลังเรียน ต้อยกลับมาก็มีงานของตนจะต้องทำ ข้าพเจ้ากลับถึงบ้าน ก็มีงานจะต้องทำเช่นเดียวกัน เพราะกำลังเป็นนักศึกษา วปอ. วันเสาร์ต้อยก็ไม่ค่อยได้อยู่บ้าน ส่วนใหญ่เกี่ยวกับการพบปะเพื่อน มีหน้าที่เกี่ยวกับปรึกษาหารือเรื่องกลอนเป็นส่วนใหญ่ วันอาทิตย์เท่านั้นที่เราจะอยู่กันอย่างพร้อมเพรียง ทั้งพ่อ แม่ และ ลูก ๆ

บ้านข้าพเจ้าไม่มีคนรับใช้ ดังนั้นทุกคนจะต้องทำกิจการอันเกี่ยวข้องของตนเอง เนื่องจากครอบครัวมีคนมาก และก็ปรากฏว่าทุกคนทำได้ดีเป็นนิจสินมา

สิ่งที่ต้องคิดก็คืออีก ๔ เดือนเท่านั้น ลูกต้อยก็จะได้ช่วยเหลือครอบครัว เพราะจะสำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาแล้ว ตัวต้อยเองก็เคยบอกว่า สำเร็จแล้วจะขอทำงาน แล้วจะเรียนต่ออีก ซึ่งข้าพเจ้าก็ยินดี

งานที่ต้อยทำไว้ เช่นสอนคนตาบอด ช่วยสอนหนังสือรุ่นน้อง และการไปฝึกสอนที่โรงเรียนเทพศิรินทร์ ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่า ต้อยคงทำหน้าที่ถูกใจเด็ก เพราะเด็กเล็ก ๆ ของโรงเรียนนี้ มาเมื่อสวดพระอภิธรรมศพต้อยอยู่จนค่ำมากโดยไม่ยอมกลับง่าย ๆ ซ้ำยังสั่งไว้ว่า ถ้าจะทำศพของต้อยเมื่อไร ขอได้ประกาศหนังสือพิมพ์ด้วยจะได้รู้

คำโบราณที่กล่าวไว้ อาจจะมีความจริงแฝงอยู่ คือว่า "คนดีผีรัก" แต่ในสมัยนี้ ข้าพเจ้าก็อยากจะกล่าวว่าทุกคนก็พยายามทำความดีอยู่แล้วทั้งนั้น ถ้าจะพูดไปอีกที เราไม่เชื่อหมอดู แล้วหมอดูจะเอาอะไรรับประทาน คงจะมีความจริงบ้างไม่มากก็น้อย เพราะมีผู้ที่มีความรู้ทางนี้กล่าวไว้เมื่อราว ๒ ปีกว่าว่า เส้นลายมือชีวิตของต้อยสั้นมาก

ข้าพเจ้าไม่มีอะไรจะพูดมากนัก เพราะไม่รู้ว่าจะกล่าวถึงสิ่งใด ทุกอย่างลูกต้อยดำเนินไปด้วยดีโดยตลอด ไม่เคยนำความเดือดร้อนมาสู่พ่อ แม่ พี่ น้อง หรือญาติ

คนใด ทุกคนรักต้อยด้วยใจจริง กิจการที่ทำหรือช่วยทำมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ไว้ใจได้ดี

วิญญาณของต้อยจะสิงสถิตอยู่ ณ แห่งใด ขอจงมารับรู้ว่า พ่อ แม่ พี่ น้อง ญาติมิตร ท่านที่รู้จักคุ้นเคยทั้งหลายได้มาประกอบพิธีฌาปนกิจศพแล้ว ด้วยใจรัก และคิดถึง ขอวิญญาณของต้อยจงประสบความสุขสมบูรณ์ในสัมปรายภพนั้นเถิด

ข้าพเจ้า ในนามของ บิดา มารดา พี่ และน้องของต้อย ใคร่ขอเรียนขอบพระคุณทุกท่านที่เคารพที่ได้กรุณามาในงานฌาปนกิจศพของต้อย หากมีอะไรผิดพลาดบกพร่องไป ได้โปรดอภัยให้ด้วย หากท่านใคร่จะอ่านความคิดอ่านหรือกลอนที่ต้อยแต่งไว้ ข้าพเจ้าได้นำมาพิมพ์ไว้แล้ว โดยไม่ได้แก้ไขข้อความใด ๆ ของต้อยเลย

ขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่านอีกครั้ง.

บิดา มารดา พี่ และน้องของต้อย

บันทึก

ของ

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

ต้อยขยันในการขีดเขียน จึงขอนำบันทึกบางตอนของต้อย เกี่ยวกับเพื่อน ๆ มาลงไว้บ้าง เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่ต้อยเอง หากข้อความใดไม่เหมาะสมหรือผิดพลาดประการใดแล้ว ได้โปรดอภัยด้วย เพราะข้อความต่าง ๆ ที่นำลงนี้เป็นข้อความที่ต้อยได้เขียนไว้เองทั้งสิ้น

□ □ □

เพื่อน.................

คำนี้เหมือนมาลัยรักสลักจิต
เหมือนแสงทองส่องสว่างทางชีวิต
และเหมือนพิษไฟรุมคอยสุมทรวง

หากเพื่อนดีมีจิตคิดเกื้อหนุน
คอยเจือจุนเช้าเย็นคอยเป็นห่วง
หากเพื่อนร้ายถ่ายเทเล่ห์กลลวง
อาจเหนี่ยวหน่วงเราไปให้ชั่วตาม
ถึงกระนั้น "เพื่อน" คำนี้ ยังมีค่า
เพราะเหตุว่าช่วยปลอบใจมิให้หวาม
จึงคล้องขวัญมั่นศรัทธา สง่างาม
เพื่อนิยามคำว่า "เพื่อน" คอยเตือนใจ

"สุนีย์"

"เกษ ยินดีด้วยนะ เราดีใจจังเลยที่เห็นเกษแต่งเครื่องแบบนิสิต" หูของข้าพเจ้าแว่วเสียงทักทายอย่างตื่นเต้นดีใจของสุนีย์ ในตอนเย็นวันหนึ่ง ขณะที่ข้าพเจ้ากลับจากคณะและเดินผ่านบ้านของเธอ ข้าพเจ้ายิ้มรับและตอบขอบคุณในน้ำใจที่เธอมีต่อข้าพเจ้า และแล้วความหลังทั้งหมดก็สว่างวาบขึ้นในความทรงจำ

สุนีย์ เป็นเพื่อนเก่าแก่ของข้าพเจ้า เราเรียนประถมปีที่ ๑ มาด้วยกันที่โรงเรียนเทศบาลวัดนางนอง..........

๓

"เบญจมาศ แจ้งสุข"

"ยามเมื่อลมพัดหวน ลมที่อวลแต่กลิ่นมณฑาทอง"

เสียงที่ขับเพลง "ลาวคำหอม" นั้น หวานสดใสระรื่นหูเป็นที่สุด เจ้าของเสียงเป็นเด็กหญิงร่างเล็ก ที่ค่อนข้างเตี้ยเอามาก ๆ ผมสลวยเป็นสีน้ำตาลอ่อน ๆ ใบหน้ากลม คิ้วเข้ม ตาโต ริมฝีปากงามเป็นสีชมพูอ่อน แก้มบางใสจนแลเห็นเส้นเลือดเป็นริ้ว ประกอบกับลักยิ้มที่แก้มขวา ชวนให้เธอผู้นั้นเป็นเด็กหญิงที่งดงามน่ารัก เป็นที่เอ็นดูของผู้ได้พบเห็น............

"สมสุข ไชยะธน"

สมสุข ไชยะธน เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าจะลืมเธอเสียมิได้ เธอเป็นเพื่อนคนแรกที่ร่วมเรียนกับข้าพเจ้าเป็นเวลานานถึง ๙ ปี คือตั้งแต่ประถมปีที่ ๒ ถึงมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เราก้าวเข้ามาสู่โรงเรียนวัฒนะศึกษาพร้อมกัน และก็ก้าวออกจากสถาบันแห่งนี้พร้อมกันอีก.......

"สายพิณ โพธิ์ด้วง"

"ศรีนวล ชวนชื่นเมื่อยามเช้า รักเจ้าสาวสีนวล ชวนคิดถึง
แม้นไม่แลเห็นเจ้าเฝ้าคำนึง อยากให้ถึงวันที่รำศรีนวล"

ร่างน้อยที่ร่ายรำอยู่กลางเวที เป็นจุดรวมของสายตาทุกคู่ในห้องประชุม เพราะนอกจากความงามในกระบวนท่ากรีดกรายไปตามจังหวะเพลงได้อย่างสนิทสนมกลมกลืน อ่อนช้อยชวนชมเป็นที่ยิ่งแล้ว ใบหน้ารูปไข่ คิ้วโก่ง ตาซึ้ง แก้มนวลผ่อง ริมฝีปากจิ้มลิ้ม และรูปร่างที่สมส่วนของผู้รำ ยังสามารถตรึงคนดูทุกคนไม่ให้ละสายตาไปจากร่างของเธอเสียได้

เมื่อสิ้นเสียงดนตรีซึ่งบรรเลงรับ ม่านสีเข้มก็ค่อย ๆ เคลื่อนเข้าหากันจนกระทั่งปิดสนิท เสียงปรบมือยาวนานระคนไปด้วยเสียงพึมพำอย่างเสียดายไม่อยากให้จบ บ้างก็ซักถามกันว่าเด็กห้องไหนนะน่ารักจริง ๆ

ข้าพเจ้าลอบยิ้มเมื่อได้ยินคำชมเหล่านั้น จะไม่ให้ข้าพเจ้ายิ้มอย่างไรได้ในเมื่อคนสวยที่รุ่นพี่ ๆ กล่าวถึงนั้นเป็นเพื่อนของข้าพเจ้า ถึงแม้จะเป็นเพื่อนใหม่ แต่อัธยาศัยอันอ่อนหวาน ละมุนละไมของเธอ ก็ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับว่าได้รู้จักเธอมาเป็นเวลานานแล้ว............

"สมพร จันทน์ศรีตระกูล"

สมพร จันทน์ศรีตระกูล เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งอยู่ในความทรงจำของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ารู้จักเธอเมื่อใด เพราะจู่ ๆ เราก็สนิทสนมกันทั้ง ๆ ที่อยู่คนละห้องคนละแผนก..............

"สุดา มหัทธนสถิตย์"

"นี่ พวกเรามาประชุมกันหน่อยซิ อาจารย์ กำลังจะจากพวกเราไปแล้ว พวกเราจะทำอย่างไรกันบ้าง"

เสียงของหัวหน้าห้องดังขึ้น ในตอน กลางวัน วันหนึ่งขณะที่พวกเราอยู่กันพร้อมหน้า ตอนนั้นข้าพเจ้าอยู่ ม.ศ. ๔ ตอนต้นปีจะมีนิสิตฝึกสอนจากคณะครุศาสตร์ ไปสอนภาษาฝรั่งเศสให้พวกเรา ดังนั้นอาจารย์ที่หัวหน้ากล่าวถึงก็คือ "อาจารย์นิสิต" ที่สอนพวกเราครบ ๓ เดือน และจะกลับไปเรียนต่อที่คณะนั่นเอง

"เค้าว่า เราหาเวลาว่างสักวันเลี้ยงส่งอาจารย์เป็นไง เลี้ยงน้ำชาแล้วก็พวกขนมเป็นอาหารว่าง แล้วระหว่างเวลาเลี้ยงเราก็มีการแสดงเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้อาจารย์ดูดีไหม...."

"เฉลาศรี บีเลย์"

พี่แสนรักเยาวมาลย์จึงขานไข
เป็นเพลงยาวแถลงตามความในใจ
ขอทรามวัยอย่าสลัดตัดไมตรี
ทุกคืนวันเฝ้าฝันถึงนงลักษณ์
งามเพริศพักตร์นามเจ้า "เฉลาศรี"
แม่ดวงแก้วแววตาโปรดปรานี
อย่าทิ้งพี่ให้ต้องเศร้าเฝ้าระทม

พี่มาจากเขตแคว้นแคนพม่า
ถึงต่างชาติต่างภาษาน้องอย่าหมาง
เพราะรักพี่ไม่มีวันจืดจาง
ฝากใจวางแทบบาททุกชาติเอย.

เมื่อนึกถึงเฉลาศรี จะต้องนึกถึงเพลงยาวข้างบนทุกครั้ง เพราะนั่นเป็นสาเหตุแห่งความสนิทสนมของเรา ข้าพเจ้า แต่งเพลงยาวนี้ให้เธอ เมื่อข้าพเจ้า ต้องทำ รายงานประเทศพม่า ส่วนเธอรายงานประเทศมองโกเลีย ข้าพเจ้าจึงสมมติตนเองเป็นหนุ่มพม่าไป "เกี้ยว" สาวมองโกเลีย

แต่ก็มีคู่แข่งคือหนุ่มฟิลิปปินส์ ดังนั้นหลังจากเธอได้รับเพลงยาวของหนุ่มพม่า ๒ วัน ก็มีสาส์นตัดพ้อมาจากหนุ่มฟิลิปปินส์ว่า

"โอ้ครานี้พี่กลุ้มเพราะหนุ่มพม่า
มาจีบเจ้าเฉลาศรีของพี่ยา
ใช้วาจากล่อมเก่งเป็นเพลงยาว
อันตัวพี่สุนทรไม่อ่อนนุ่ม
ไม่เหมือนหนุ่มพม่าหนอช่างยอสาว"

"มาศช้อง ศกุนะสิงห์"

มาศช้อง ศกุนะสิงห์ หรือจุ๋ม เป็นเพื่อนอีกคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถลืมได้ ถึงแม้ว่าเวลาแห่งความเป็นเพื่อนของเราเจริญมาเพียงน้อยนิด ไม่ถึง ๒ ปี ก็ตาม

ข้าพเจ้ารู้จักจุ๋ม ในคราวที่จะแข่งสักวากับเทพศิรินทร์เพราะเราต้องซ้อมด้วยกันทุกวัน แต่ถึงกระนั้นเราก็ไม่สนิทกันนัก เนื่องจากอยู่คนละห้อง ข้าพเจ้าอยู่ห้อง ก. ส่วนจุ๋มอยู่ห้อง ข. ....

"มาลี โตสกุล"

เมื่อข้าพเจ้าเรียนในโรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัยใหม่ ๆ ข้าพเจ้ายังไม่มีเพื่อนมาก เพราะต่างฝ่ายก็ต่างไม่รู้จักกัน ดังนั้นถ้ามีเวลาว่างข้าพเจ้าจึงมักจะนั่งดูหนังสือหรือขีดเขียนอะไรไปตามเรื่อง แล้วในตอนเย็นวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้าเตรียมตัวกลับบ้าน ก็ได้ยินเสียงเรียกชื่อข้าพเจ้าดังขึ้นที่ประตูห้องด้านหลัง

"เกษวรางค์ อาจารย์สวิตเรียก"

ข้าพเจ้าหันขวับไปตามที่มาของเสียง ก็พบ มาลี โตสกุล เพื่อนใหม่คนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าเพิ่งรู้จักเธอก่อนหน้านี้เพียง ๒–๓ วัน กำลังกวักมือเรียกข้าพเจ้าอยู่ จากนั้นเธอก็พาข้าพเจ้าไปหาอาจารย์สวิต เนื่องจากข้าพเจ้ายังไม่รู้จักห้องของท่าน เพราะเป็นนักเรียนใหม่ ส่วนมาลีเรียนที่นั่นมาตั้งแต่มัธยมปีที่ ๑ (ประถม ๕ ปัจจุบัน)........

"กัลยา ศรีตะลาลัย"

ความจริงใจให้ "เกษ" ไร้เขตคั่น
แทนสัมพันธ์จากจิตที่คิดถึง
ฝากลายมือสื่อภาษาอันตราตรึง
ยังไม่ถึงครึ่งบรรดา....แห่ง....อาวรณ์

กลอนสั้น ๆ เพียงสี่วรรคข้างต้น เป็นกลอน ซึ่งเพื่อนคนหนึ่ง เขียนให้ข้าพเจ้า ในสมุดมิตรภาพ ก่อนที่ เราจะจากกัน ในด้านคำประพันธ์อาจจะสั้นเกินไป เพราะมักจะนิยมเขียนกันสองบทเป็นอย่างน้อย เพื่อให้เห็นสัมผัสระหว่างบท แต่ในด้านความหมายแล้วมันกว้างขวางลึกซึ้งเหลือเกิน ทุกตัวอักษรแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ใจและความอาลัยอาวรณ์ของเธอที่มีต่อข้าพเจ้า ดังนั้นกลอนบทนี้จึงประทับใจข้าพเจ้าเป็นที่สุด เมื่อเปิดสมุดมิตรภาพครั้งใดก็อดจะคิดถึงเจ้าของกลอนมิได้ เพราะนอกจากกลอนจะไพเราะแล้ว เจ้าของกลอน ยังเป็นเพื่อนที่ข้าพเจ้ารักมากที่สุดด้วย

กัลยา ศรีตะลาลัย เป็นชื่อและนามสกุลของเธอผู้นั้น............

" ทัศนีย์ รัตนานุสรณ์ "

"เกย ตรงนี้ร้องยังไงนะ ติ๋วลืมไปแล้วละ"

เสียงหนึ่งดังขึ้นขณะที่ข้าพเจ้ากำลังต่อเพลงเรือให้เพื่อนอีกคนหนึ่ง ข้าพเจ้าหันไปก็พบทัศนีย์ รัตนานุสรณ์ หรือที่เพื่อน ๆ เรียกกันว่าพี่ติ๋ว (เพราะสูงที่สุดในห้อง) กำลังยืนหน้านิ่วคิ้วขมวดมองบทที่อยู่ในมือของเธอ ข้าพเจ้าเดินเข้าไปหาแล้วก็ร้องตอนที่เธอติดให้เธอฟังใหม่ แล้วบอกให้เธอร้องตามและซ้อมจนคล่อง

พี่ติ๋ว เป็นลูกสาวคุณหญิงโม ชาวโคราช เธอจบชั้น ม.ศ. ๓ จากโรงเรียนสุรนารีวิทยา เป็นลูกสาวคนโตของคุณพ่อคุณแม่ จึงได้รับการตามใจเป็นพิเศษ คุณพ่อเธอเป็นปลัดอำเภอ ดังนั้นลูกสาวจึงมีความกล้าหาญแบบเด็กผู้ชาย ประกอบกับรูปร่างที่ผอมสูงเป็นส่วนช่วยด้วย พี่ติ๋วสนใจในการกีฬา เคยเป็นนักบาสเกตบอล และนักวิ่งของโคราชมาแล้ว..............

"นวลสวาท จอมพันธุ์ต๊ะ"

"นวลสวาท จอมพันธุ์ต๊ะ"

ข้าพเจ้าสนใจกับชื่อนี้ทันทีที่ได้ยิน เพราะนอกจากชื่อจะไพเราะแล้ว นามสกุลยังแปลกหูอีกด้วย แล้วในที่สุดข้าพเจ้าก็ได้รู้จักตัวเธอจนกระทั่งบัดนี้ เราจะไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ จนพี่คนหนึ่งกล่าวว่า

"สองคนนี้แยกกันไม่ออกเลยนะ เห็นนวลสวาทก็ต้องเห็นเกษวรางค์ทุกครั้งไป"

นวลสวาท เป็นชาวลำปางโดยกำเนิด เธอบอกว่าเธอรักและภูมิใจในบ้านเกิดของเธอมาก..................

"เทพกัญญา ศกุนะสิงห์"

"เกษ ร้องเพลงให้ติ่งฟังหน่อยซิ ติ่งอยากฟังเสียงเกษ"

เทพกัญญา ศกุนะสิงห์ เพื่อนใหม่คนหนึ่งกล่าวกับข้าพเจ้าในชั่วโมงพลศึกษาชั่วโมงหนึ่ง ข้าพเจ้ายิ้มแล้วบอกเธอว่าขอผลัดเป็นวันอื่นเพราะวันนั้นข้าพเจ้าเจ็บคอ

เทพกัญญา มีชื่อเล่น ๆ ว่า "ติ่ง" เธอขั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ มาจากโรงเรียนสาธิตวิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวัน ติ่งมีรูปร่างค่อนข้างท้วม ผิวคล้ำ ยิ้มหวานน่ารัก ข้าพเจ้ารู้จักเธอเพราะเราเรียนภาษาไทยทักษะหมู่เดียวกัน เธอเป็นคนช่างพูด คุยสนุก และมีเรื่องคุยได้ทุกโอกาส ใครอยู่ใกล้เธอไม่ต้องกลัวว่าจะเหงา.......

"**นคร สรชาติ**"

"เอ๊ะ บ้านคุณอยู่บางขุนเทียนเหมือนกันรึ"

เสียงถามข้าพเจ้าบนรถซึ่งทางคณะจัดไปส่งน้องใหม่ในวันที่ ๙ กันยายน นั้น ดังขึ้น เมื่อพี่ที่คุมรถถามข้าพเจ้าว่าอยู่ไหน และข้าพเจ้าตอบว่า "บางขุนเทียน" เจ้าของเสียงเป็นชายหนุ่มร่างสันทัด ผิวค่อนข้างขาวสวมแว่นตา เขาผู้นี้คือ นคร สรชาติ นิสิตปี ๑ ภาคสมทบนั่นเอง

เมื่อข้าพเจ้าตอบว่าใช่ เราก็เลยคุยกันต่อไป เขาบอกว่าเขาไม่เคยเห็นข้าพเจ้าเลย ทั้ง ๆ ที่อยู่ไม่ไกลกันเท่าใดนัก จนกระทั่งเมื่อรถจอดตรงตรอกที่จะเข้าบ้าน

ข้าพเจ้า พี่ ๓ คน และเพื่อนปี ๑ อีก ๒ คน ซึ่งรวมนครด้วย ได้เดินเข้าไปส่งข้าพเจ้า เนื่องจากบ้านอยู่ลึกและต้องเข้าสวนด้วย เมื่อไปถึงข้าพเจ้าได้กรอกน้ำส่งให้สองขวด เพราะเห็นทีรถบ่นกันว่าหิวน้ำ

รุ่งขึ้นเป็นวันอาทิตย์ ตอนเย็นนครก็ไปบ้านข้าพเจ้าโดยเอาขวดไปคืน และอยู่คุยต่อเป็นเวลานานจนเกือบ ๒ ทุ่ม จึงได้กลับไป

นครเป็นช่างภาพ เขามีฝีมือในการถ่ายรูปจัดว่าอยู่ในขั้นดีทีเดียว อาทิตย์ต่อมาเขานำรูปวันรับน้องใหม่ที่เพื่อนๆสั่งอัดประมาณ ๓๐๐ กว่ารูปมาที่บ้านข้าพเจ้า......

"จงกล มนตรีศิลป์"

"คุณเกยวรางค์นาฏ บรรจงวาดเลขฉันท์
พรสารพจน์พรรณ์ สดับชื่นระรื่นใจ
ปีใหม่มโนตรึก มนนึกฤดีไหว
อายจิตสนิทใน มธุรถ้อยจะไมตรี
ฉันท์มิตรประดิษฐ์วากย์ เสนาะพากย์วิศิษฐ์ศรี
ขอน้อมสดุดี เฉพาะเกยวรางค์นาม

หากคุณมีคิดอื่น　　จะขอยื่นมติถาม
ใช่กวนฤาลวนลาม　　ประสงค์เพียงวรคุณ
คือเพื่อนอักษรา　　ผิว่าน่าพาก็เป็นบุญ
ช่วยเอื้อวิชาจุน　　ประกอบศึกษ์ผจญเจิม
หากคุณมิขึ้งเคียด　　จะส่งเกียรติประกันเสริม
มิตรภาพถนอมเติม　　สนิทแน่นจิรังกาล
ขอคุณประสบสุข　　นิรทุกข์เกษมสานต์
ทั่วทุกทิวาวาร　　สฤษฎ์ถ้วนมโนปอง (เทอญ)"

ข้าพเจ้าอ่านจดหมายซึ่งเป็นคำประพันธ์ ฉบับที่กล่าวไว้ข้างต้นจบลงด้วยความงุนงงในขั้นแรก เพราะข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักเจ้าของจดหมายนี้มาก่อน เมื่อแรกเห็นชื่อ จงกล มนตรีศิลป์ ที่เขียนไว้ในคำประพันธ์ ข้าพเจ้าก็นึกว่าเจ้าของจดหมายคงเป็นผู้หญิง แต่เมื่อพลิกกระดาษไปอีกด้านหนึ่งก็พบจดหมายซึ่งเป็นข้อความธรรมดา จึงทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจอะไรต่ออะไรได้ดีขึ้น และทราบว่าที่แท้จริงแล้ว "จงกล" เป็นผู้ชายหาใช่ผู้หญิงดังที่คิดไว้ไม่

ในจดหมายนั้นกล่าวว่าเขาได้อ่านอินทรวิเชียรฉันท์ของข้าพเจ้าที่ลงพิมพ์ในสตรีสารในคอลัมน์ ศาลากวี หัวข้อ ปีใหม่ ชีวิตใหม่ แล้วรู้สึกพอใจในถ้อยคำสำนวน จึงอยากรู้จักและขอสมัครเป็น "เพื่อนอักษร" ด้วย พร้อมกันนั้นเขาก็ยกยอข้าพเจ้าเสียมากมาย

เมื่อเขาสนใจในผลงานน้อยนิดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงไม่รังเกียจที่จะเป็นมิตรกับเขา ประกอบกับการที่ได้อ่านฉันท์ที่เขาแต่งยอข้าพเจ้ามาก็ทราบได้ว่าเขาเป็นคนเก่งมากคนหนึ่งทีเดียว

จากการเขียนจดหมายโต้ตอบกัน ทำให้ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ปัจจุบันเขาเขียนบทละครวิทยุประเภทละครพันทาง นอกจากนั้นยังสามารถเล่นดนตรีไทยได้เก่งอีกด้วย

เราติดต่อกันเรื่อยมา นอกจากจดหมายธรรมดาแล้วก็ยังมีพวกคำประพันธ์ต่าง ๆ โต้ตอบกันอีกด้วย เป็นต้นว่าข้าพเจ้าแต่งกาพย์ฉบังกับยานีไป เขาก็ตอบมาด้วยภุชงคปยาทฉันท์ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เขาสั่งสอนหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาให้ข้าพเจ้าและเตือนให้ข้าพเจ้าขยันหมั่นเพียรในการศึกษา..............

คำกลอนบางบท

ที่

นางสาวเกษวรางค์ วังแก้ว

ได้เขียนไว้ระหว่างที่กำลังเรียนอยู่ที่โรงเรียนศรีสุริโยทัย

และเมื่อเข้าศึกษาในคณะครุศาสตร์

จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย

โดยให้ชื่อในสมุดที่เขียนกลอนว่า "รมยารมณ์"

เสริมศรีสิทธิวาร นมัสการไตรรัตน์ พูนพิพัฒน์พรเพริศ เลิศเลื่องลือระบิล วรรณศิลป์จุฬาลงกรณ์ ทูลขอพรจอมกษัตริย์ ธำรงรัฐธานี จอมจักรีบรมวงศ์ บังคมองค์เทพไท พระบิ่นใจแห่งนิกร ทูลขอพรพระคเนศวร์ จอมพิเศษเลิศศิลป์ สิ้นทั้งพงศ์บุรพการี วรรณกวีจอมปราชญ์ ยินประภาษยอยศ ข้าฯ ประณตนอบน้อม ขอถึงพร้อมเชิงพิชิต ชัยประสิทธิ์เสร็จสม ตรึงอารมณ์คมพจน์ เกียรติปรากฏกำจร จุฬาลงกรณ์วรรณศิลป์ เลื่องระบิลทั่วหล้า ใครเก่งใครเชิญท้า เทียบชั้นเชิงดู หน่อยรา

พระเกี้ยวคือสื่อรักเหนือศักดิ์ศรี

จามจุรีคลี่ใบคล้ายรับขวัญ

สีชมพูงามสง่า........ค่าอนันต์

ผสานกันเป็นพวกเรา........เหล่าจุฬาฯ

ฉันชื่อเกษวรางค์

เกษวรางค์นั้นคือชื่อของฉัน
คุณพ่อสรรตั้งให้เมื่อวัยเริ่ม
หวังความดีค้ำจุนเป็นทุนเดิม
เพื่อจะเพิ่มความแกร่งเป็นแรงใจ
ชื่อของฉันใครรู้จักทักว่าแปลก
ครูท่านแรกว่า "ผมงาม" ตามวิสัย
อีกท่านว่า "หญิงประเสริฐเลิศวิไล"
ฉันก็ได้แต่ยิ้มอย่างพริ้มเพรา
นิสัยฉันคนนี้มีหลายอย่าง
ความกระด้างยะโสความโง่เขลา
ความดื้อรั้นหวั่นไหวความใจเบา
แต่รวมเอาความอ่อนหวานเป็นม่านบัง

ฉันอาจยิ้มเริงร่าอย่างผ่าเผย
แต่ก็เคยซ่อนหน้าน้ำตาหลั่ง
อาจแกร่งกล้าท้าโลกโศกประดัง
แต่ลับหลังกระดาลัยในชีวิต

เคยอยากจะตายไปเสียให้พ้น
เมื่ออับจนความรักศักดิ์และสิทธิ์
แต่ความหยิ่งสอนให้หัวใจคิด
ความสัฤทธิ์ความยากแค้นแสนสำคัญ
จึงฉันก็คือฉันทุกวันนี้
คือคนที่ใครต่อใครได้พบเห็น
แม้มีทุกข์มากมายหลายประเด็น
ก็ยังเป็นเกียวรางค์เหมือนอย่างเดิม

ผูกคนด้วยไมตรี

สักว่าผู้มีไมตรีจิต
ย่อมได้มิตรมากมายทั้งชายหญิง
การผูกใจให้สนิทคิดพึ่งพิง
ควรอย่างยิ่งที่จะมีไมตรีกัน
มอบสิ่งอื่นใดไม่ชื่นฉ่ำ
เท่ามอบน้ำใจแน่ไม่แปรผัน
คนย่อมรักบักจิตนิจนิรันดร์
ไมตรีนั้นใหญ่ยิ่งสิ่งใดเอย

แดนชมพู

มาลัยคำร่ำร้อยสร้อยอักษร
เป็นเพลงพรเพราะพร้องมอบน้องขวัญ
เจิมประทิ่นกลิ่นผกานานาพรรณ
นำมาสรรเสกให้ในวันนี้

ขอขวัญแก้วแววตาอย่าซึมเศร้า
เชิญขวัญเจ้าร่วมครรลองเป็นน้องพี่
พำนักร่มเงางาม "จามจุรี"
สมศักดิ์ศรีหนุ่มสาว "ชาวชมพู"

แดนจุฬาสง่างามเหนือความฝัน
"พระเกี้ยว" นั้นสูงส่งค่าเลิศหรู
ประสบการณ์มากมายมีให้ดู
น้องมาอยู่จะรู้ดีเหมือนพี่เคย

เหนือ..........ความฝัน

เรื่องมันแปลกหนักหนาไม่น่าเชื่อ
ประหลาดเหลือจะพูดพิสูจน์ได้
ชื่อเราอยู่ตรงนั้นนั่นยังไง
ใช่หรือไม่ต้องลองมองอีกที

อ้อ ! จริงจริงแหละหนาตาไม่ฝาด
ป้ายประกาศชัดเด่นเห็นศักดิ์ศรี
ได้ผ่านเข้าเขตคามจามจุรี
แสนยินดีเกินร้อยถ้อยจำนรรจ์

พระเกี้ยวแก้วแวววามงามพิสุทธิ์
เคยผาดผุดผ่องใสในความฝัน
บัดนี้กลับกลายจริงทุกสิ่งอัน
สุดจะสรรเสกพจน์รจนา

จามจุรีกิ่งไกวใบโอนลู่
สีชมพูงามเด่นเป็นสง่า
ปล่อยดวงใจใฝ่ถวิลปริญญา
แม้สูงค่าก็จะพยายาม

สถาบันแห่งนี้เป็นที่รัก
จะเทิดศักดิ์มิให้ผู้ใดหยาม
พร้อมผดุงให้ลือระบือนาม
สง่างามคงอยู่คู่ชาติไทย

รำอวยพร

ขอร่ายรำกำนัลในวันนี้
ด้วยฤดีปรีดิ์เปรมเกษมศานติ์
มโนตรึกรำลึกบุญคุณอาจารย์
ถ้วนทุกท่านในวิชาสารพัน

ศุภฤกษ์เบิกดิถีศรีสวัสดิ์
พวกพี่จัดพิธีการงานรับขวัญ
คล้องมาลัยไมตรีมีต่อกัน
แสนตื้นตันเกินวจีที่พร่ำวอน

น้องเป็นผู้มาใหม่ไร้ความคิด
แม้นพลั้งผิดอภัยโทษโปรดสั่งสอน
หวังน้ำจิตชิดเชื้อเอื้ออาทร
ชุลีกรเป็นน้องพี่ต่อนไป

อัญเชิญภาพเทวาในหล้าโลก
มาชี้โชคทางทองอันผ่องใส
เพื่อทุกท่านมีสุขไร้ทุกข์ภัย
ประสงค์ใดสมฤดีจินตนา

จตุรพิธพรเพริศยังเกิดผล
เชี่ยวชาญล้นในด้านการศึกษา
เกียรติกระเดื่องเฟื่องชื่อเลื่องลือชา
ลาภยศพาเกษมสันต์นิรันดร์เทอญ

จามจุรี

หวานละมุนอุ่นละไมมาลัยพจน์
ระรื่นรสเกินกว่าบุษผาสวรรค์
พี่พร่ำร้อยถ้อยคำมากำนัล
มอบรับขวัญด้วยน้ำใจและไมตรี

น้องเติมต้นชื่นใจไม่ถ่ายถอน
ซึ่งคำสอนให้รักเรื่องศักดิ์ศรี
น้อมเคียรรับมาลัยงามจามจุรี
คล้องไว้ที่รอยกัณฐ์อย่างมั่นคง

พร้อมสัญญาด้วยวลีที่แน่นหนัก
จะเทิดศักดิ์จุฬา ฯ ไว้ให้สูงส่ง
จามจุรีสีชมพูอยู่ยืนยง
และดำรงเกียรติไว้ให้ยาวนาน

พยายามทุกทางอย่างเด็ดเดี่ยว
เพื่อพระเกียรติขจรไกลแผ่ไพศาล
เป็นมิ่งขวัญมวลชนจนสิ้นกาล
ขจัดพาลทุกอย่างให้ห่างไป

ทุกถ้อยคำพร่ำพิไรได้จากพี่
ตรึงฤดีดุจพรขวัญอันสดใส
จามจุรีร้อยเป็นเช่นมาลัย
จะเก็บไว้จนวัน......นิรันดร

วันประทับ..........ใจ

แว่วจำเรียงเสียงสวรรค์รับขวัญน้อง
รสร้อยกรองบทกลอนแสนอ่อนหวาน
เพียงเพลงทิพย์คนธรรพ์ดลบันดาล
ตรึงดวงมานเพลิดเพลินเกินพรรณนา

วันรับขวัญวันนี้น้องมีสุข
งานสนุกเพลงเสนาะเพราะหนักหนา
ซึ่งน้ำใจไมตรีที่มอบมา
ปลอบวิญญาณกล่อมขวัญให้ฝันดี

ขวัญเร่ร่อนจะไปในไพรกว้าง
ขวัญเคยคว้างร้างแหล่งตำแหน่งที่
ขวัญไร้ถิ่นพำนักพักอินทรีย์
แต่บัดนี้ขวัญคืนมาชื่นชม

ไม่โศกศัลย์หวั่นไหวต่อไปแล้ว
ขวัญผ่องแผ้วพบที่ที่เหมาะสม
มอบใจอยู่คู่สีเพลิงแดนเริงรมย์
มั่นเกลียวกลมไกลห่างทางเลวทราม

เทิดพระเกี้ยว งามจุรี เป็นศรีศักดิ์
ชมพูเด่นเป็นหลักให้ชนขาม
รักครุ ฯ เชื่อมโยงทุกโมงยาม
กอปรคุณงามความดีเพื่อ....สีเพลิง....

มาลัยรัก

จากน้ำใจของพี่ที่รักน้อง
นำมาคล้องคอไว้ให้สวยสม
ด้วยมาลัยรักร้อยถ้อยคำคม
จงรื่นรมย์เริงร่าถ้วนหน้ากัน
ขวัญกระเจิงเหลิงหลงจงมานี่
มาพึ่งพี่ขับกล่อมถนอมขวัญ
เห่คำหอมน้อมมนต์ดลชีวัน
สมที่สรรค์พรพร้องแด่น้องนี้

มาลัยคล้องเคียงใครคนไหนแล้ว
เสมอแก้วเกล็ดฟ้าสูงราศี
ประหนึ่งแหวนแสนรักหลักชีวี
รวมเป็นพี่เป็นน้องคล้องด้วยรัก

จุฬาเรางามเด่นเป็นตัวอย่าง
"ระเบียบวาง" "สามัคคี" นี่คือหลัก
"อาวุโส" "ประเพณี" มีค่านัก
อีกเกียรติศักดิ์สูงล้ำด้วย "น้ำใจ"

๒๗

ครุศาสตร์จะสุขแสนเหมือนแดนฝัน
ถ้ารักกันฉันพี่น้องสุขผ่องใส
"หากน้องซึ้งถึงค่าของมาลัย
ถนอมไว้จนวันนิรันดร"

รับน้องใหม่

สักวาพิธีของรับน้องใหม่
บางอย่างก็เป็นไปไร้เหตุผล
พี่สนุกแกล้งน้องหมองกมล
บางอย่างล้นเลิศค่าความอารี
พี่กับน้องคงมั่นรวมกันอยู่
เลือด "ชมพู" งามเด่นเน้นศักดิ์ศรี
เป็นเรื่องของวาระประเพณี
เลวก็มีดีก็มากยากไขเอย

การศึกษา......กับ......สังคม

"เร็วนักเรียนมาฟังครูสั่งสอน
ผลสะท้อนของงานการศึกษา
มีมากมายเกินสรรพรรณนา
ฟังครูว่าสักนิดแล้วคิดเอา
ถ้าหากเธอหมั่นเรียนอ่านเขียนคัด
สารพัดค้นคว้าอย่ามัวเขลา
ใฝ่จิตในความรู้ไม่ดูเบา
ทุกหมวดเหล่าสนใจต้องได้ดี
เมื่อจบการเล่าเรียนเพียรฝึกฝน
จะพาตนให้เด่นเน้นศักดิ์ศรี
ปัญญาชนสูงค่าน่าเปรมปรีดิ์
เป็นสิ่งที่เธอฝันใฝ่ใช่ไหมจ๊ะ"
พวกนักเรียนฟังว่าทำหน้าเศร้า
ตอบ "พวกเราเคยฝันใฝ่เอาไว้ค่ะ
แต่บัดนี้เลิกถวิลสิ้นมานะ
เพราะภาวะของชาตินั้นขาดแคลน

อุปกรณ์ดีดีมีบ้างไหม
ที่เรียนไซร้หายากลำบากแสน
ครูก็น้อยไม่มีที่ทดแทน
นี่หรือแผนการศึกษาน่าเศร้าใจ

ความเมตตาหาได้จากไหนมั่ง
นั่นโรงแรมโรงหนังตั้งขึ้นใหม่
มีใครบ้างสร้างโรงเรียนเป็นเทียนชัย
ส่องแสงให้เยาวชนค้นทางมา

สังคมเอาเปรียบหนูคุณครูคะ
ล้วนเลยละเห็นแก่ตัวชั่วหนักหนา
เมื่อสังคมน่าเบื่อเหลือระอา
จะศึกษาต่อไปทำไมกัน”

คำตอบที่เป็นคำถาม

"ใกล้สอบแล้วนะเพื่อน" เสียงเตือนแผ่ว
เราสบแววตาที่ใยดีมั่น
อยากขอบคุณน้ำใจที่ให้ปัน
ความตื้นตันพูดไม่ได้ดังใจนึก
ยังภูมิใจบ้างที่มีเพื่อนห่วง
คอยทักท้วงเราให้ได้รู้สึก
เพื่อนรู้เห็นความเจ็บช้ำที่ย้ำลึก
ซึ่งระทึกอยู่ในหัวใจเรา

กับตำรามองเมินและเหินห่าง
บางครั้งก็ทิ้งขว้างอย่างโง่เขลา
เมื่ออนาคตเหมือนที่ไม่มีเงา
เพื่อนคงเข้าใจซึ้งจึงตักเตือน
ถ้าสิ่งที่เคยใกล้กลับไกลห่าง
ไม่อ้างว้างบ้างหรือไร หัวใจเพื่อน
และคนที่ศรัทธาเคยมาเยือน
เมื่อเขาเลือนลับไปใครจะแล

สุดจะคิดสุดจะกลั้นความหวั่นไหว
ด้วยหัวใจยับเยินสายเกินแก้
เพราะไม่เคยซึ้งนิยามความพ่ายแพ้
คนอ่อนแออย่างเราจึงเศร้านัก
ใกล้สอบแล้วเราก็หวังดูหนังสือ
แต่เราคือคนที่มีทุกข์หนัก
เหนื่อยกายเหนื่อยใจมากจนอยากพัก
เพื่อนล่ะหักห้ามใจได้หรือยัง ?

ด้วยปรารถนาดี

จวนสอบแล้วคนดีอยู่ที่ไหน
กังวลใจถึงเราหรือเปล่าหนอ
ฝากคำหวานผ่านฟ้ามาเคียงคลอ
ขวัญอย่าท้อจงหมั่นขยันเรียน
รู้ดีว่าหน้าที่เธอมีอยู่
ต้องต่อสู้กับ "งาน" ด้านขีดเขียน
ฟันฝ่าความลำบากสู้พากเพียร
เพื่อจุดเทียนความหวังแสงรังรอง

แต่พึ่งเกิดคนดีพึ่งพี่หน่อย
หน้าที่คอยเธอนี้มีถึงสอง
คือการงานดีเด่นเหมือนเช่นปอง
อีกอย่างต้องเรียนร่ำท่องตำรา
แม้นชื่อเสียงโด่งดังกำลังเฟื่อง
ความหวังเรื่องสร้างฝันนั้นก้าวหน้า
แต่ขาดความสนใจใฝ่วิชา
นั่นมีค่าสมชื่อแล้วหรือเธอ

ด้วยคิดถึงมากนักเกรงจักพลาด
ความประมาทอาจรั้งให้พลั้งเผลอ
แม้นกายอยู่ห่างไกลมิได้เจอ
ก็แอบเพ้อพ้อคำพร่ำเตือนไป
จวนสอบแล้วดูหนังสือบ้างหรือเปล่า
"คนคอย" เฝ้าห่วงอยู่เธอรู้ไหม
ฝากคำหวานผ่านฟ้ามาแนบใจ
วอนขวัญให้ท่องจำตำราเรียน

๓๓

สาส์นรัก

"เชลงกลอนวอนว่ามาถึงน้อง
บรรจงกรองอักษราภาษาสวรรค์
เป็นมาลัยรักร้อยถ้อยจำนรรจ์
มอบจอมขวัญนวลละอองผู้ครองใจ
น้องจงได้ประจักษ์ในรักพี่
ที่ยอมพลีชีวิตอุทิศให้
ต้องการเพียงเนื้อเย็นเห็นหทัย
ขอทรามวัยอย่าสลัดตัดไมตรี
พี่นี้เป็นคนซื่อถือความสัตย์
สารพัดจริงใจในโฉมศรี
ไม่รวนเรเหหันผันฤดี
ทั้งชีวีมอบเสนอเธอผู้เดียว
เขียนสาส์นเสร็จส่งไปให้งามขำ
กลับชอกช้ำเธอไซร้ไม่แลเหลียว
ซ้ำรอนริดพิศวาสจนขาดเกลียว
ไม่ยอมเกี่ยวข้องรัก กับ......นักกลอน

เชียงใหม่...ใน...ความฝัน

พึ่งถ้อยคำร่ำเรื่องเมืองเชียงใหม่
ว่าวิไลเลิศล้วนถ้วนทุกสิ่ง
จนขึ้นชื่อลือขามนามเวียงพิงค์
เราก็ยิ่งสนใจอยากไปเยือน

หลับตาเห็นผาเงิบชวนเคลิบเคลิ้ม
ห้วยแก้วเสริมสง่าให้หาใดเหมือน
น้ำใสเซาะแก่งผาต้องตาเตือน
กรวดทรายเกลื่อนแวววามงามตระการ

แม่กลางอาจงดงามเกินความคิด
จนซึ้งจิตกับนที่ที่ไหลซ่าน
แม่สาคื่นด้วยผาริมท่าธาร
วังบัวบานสายชลคงวนวัง

ดอยสุเทพประทีปทองของชาวพุทธ
ผ่องพิสุทธิ์พระธาตุช่วยอำนวยขลัง
ดอยปุยสีเทาสวยด้วยหมอกบัง
ภูพิงค์ยังเลิศหรูควรคู่แดน

ทิวางามธรรมชาติดื่นตายสิ
ยามราตรีโคมพร่างสว่างแสน
นวรัฐรับแสงแห่งเมืองแมน
ทอดสู่แคว้นสาวสวยกล้วยไม้งาม
แม่ระมิงค์ไหลรินมิสิ้นสุด
น้ำใจนุชเย็นไฉนจะใคร่ถาม
อยากไปเยือนเชียงใหม่ใช่ลวนลาม
หวังฝากความรักแท้สาว......แม่ปิง

วังกวาง......ที่รัก

คิดถึงวันที่อยู่บนภูกว้าง
ก่อนจะร้างลาลับกลับสู่เหย้า
ยี่สิบหกตุลางามฟ้าเทา
วันพวกเราสนุกสนานสำราญใจ
เก้าโมงครึ่งเดินออกนอกที่พัก
ไม่นานนักถึงชะง้ำน้ำตกใหญ่
ชื่อ “วังกวาง” สมนามงามวิไล
ซึ่งธารใสกระทบผาเสียงน่าฟัง

เราหยุดยืนพักผ่อนชะง่อนหิน
หอมรวยรินดอกไม้ป่าพาใจหวัง
วิหคเพรียกคู่ร้องเสียงก้องดัง
เราทรุดนั่งร่มไม้ใจเบิกบาน

บ้างชวนกันร้องเพลงบรรเลงขับ
บ้างนอนหลับพึ่งจำเรียงเสียงผสาน
บางคนเพลินเดินไปใกล้ลำธาร
บ้างสำราญรำพัดสังคัดคน

ถึงกลางวันเรารวมร่วมทานข้าว
วางท่าพราวถ่ายภาพกันสับสน
นั่งนอนเล่นตะวันชายบอกบ่ายพ้น
จึงต้องด้นเดินพรากจำจากมา

แม้บัดนี้ใจเรายังเฝ้าฝัน
อยากมีวันเหมือนเดิมเพิ่มหรรษา
ภาพก่อนเก่ายังระยับประทับตา
ใครจะกล้าลืมหลังลืม.......วังกวาง

สวัสดี...ภูกระดึง

เราขึ้นป่ายไหล่ผามาจนถึง
ภูกระดึงงามล้วนงามชวนฝัน
ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยกายคลายฉับพลัน
ซึ่งสีสันธรรมชาติประหลาดตา

หมู่เมฆขาวพราวพร่าคณานับ
เหมือนต้อนรับเราให้ใจหรรษา
สนลู่ลมพลิ้วโยนโอนไปมา
สุรีย์ส่องหญ้าเขียวขำคู่ลำยอง

เที่ยวดั้นด้นคุ้มเดินเพลิดเพลินแสน
"ผานกแอ่น" งามดีไม่มีสอง
"บ้านนกน้อย" "ผาหล่มสัก" ชวนพักมอง
ตะลึงจ้องทิวทัศน์หน้า "เหลี่ยมผาแดง"

"ผาหมากดูก" ผูกใจให้คิดถึง
เมื่อยามซึ่งตะวันลับวูบดับแสง
"สวนสวรรค์" เพลินตาราวฟ้าแปลง
ดอกไม้แข่งช่ออ้อนภมรคลอ

เสียงน้ำตก "เพ็ญพบ" กระทบผา
"โผนพบ" พาวาบหวาม งาม "ถ้ำสอ"
"ธารสวรรค์" สวยเกินคำเยินยอ
"ถ้ำใหญ่" พ้อ ชวนพะวงหลง "วังกวาง"

"อโนดาต" ใสเย็นเห็นกรวดหิน
น้ำหลั่งริน "สระแก้ว" แนวป่าขวาง
ลมพัดดอกหญ้าร่วงสีม่วงจาง
ทุกสิ่งพรางเสน่ห์ไว้พาใจครวญ

ถึงคราวพรากจากไกลอาลัยสุข
เคยสนุกร้างพลันใจปั่นป่วน
รถเคลื่อนลาเราระลึกนึกทบทวน
ฝากใจหวนหันสู่........ภูกระดึง

อยุธยา.......ที่รัก

จากเมืองหลวงเรามุ่งสู่กรุงเก่า
รถแล่นเข้าบางปะอินถิ่นสวรรค์
เที่ยวเดินชมร่มรื่นล้ำเกินรำพัน
งามอนันต์พระที่นั่งดั่งเมืองแมน

วัดพนัญเชิงนี้เล่าเก่าอักโข
หลวงพ่อโตมีฤทธิ์ศักดิ์สิทธิ์แสน
ใหญ่กว่าพระอื่นใดในดินแดน
ทั้งเนืองแน่นคนเคารพนบบูชา

หลวงพ่อเสือมีชื่อระบือก้อง
ภูเขาทองสูงเด่นเป็นสง่า
พระมงคลบพิตรติดตรึงตรา
เลิศล้ำค่าเจดีย์ศรีสุริโยทัย

วังโบราณบ้านเราครั้งเก่าก่อน
ชวนสะท้อนจิตระทึกนึกหวั่นไหว
โอ้นครงามเลิศเพริศพิไล
คงเหลือไว้แต่สมบัติกระจัดกระจาย

อนิจจาธานินทร์ระบิลชื่อ
เคยเลื่องลือก็กลับลับสลาย
ถูกพม่าเหยียบย่ำรุมทำลาย
จนเสียหายแหลกรานทั้งบ้านเมือง

ซากปรักหักพังยังเหลืออยู่
คล้ายตราชูว่ากรุงเคยฟุ้งเฟื่อง
ศิลปวรรณกรรมล้ำรุ่งเรือง
ล้วนเป็นเครื่องส่อใจให้อาวรณ์

อยุธยาเมืองเก่าซึ่งเรารัก
เหลือเพียงหลักให้เห็นเป็นนุสรณ์
ขอวอนองค์เทวราชประสาทพร
คลันครรุ่งเรืองเหมือนเมืองเดิม

แด่...... ความว่างเปล่าของชีวิต

สิบแปดปีที่ผ่านแสนนานเนิ่น
ราวกับเดินอยู่กลางความว่างเปล่า
รางวัลจากโลกมอบตอบแทนเรา
คือความเหงาเศร้าหม่นปนน้ำตา

ต้องพลัดพรากแม่พ่อห่างหอห้อง
จากพี่น้องตั้งแต่เราเยาว์ชันษา
จึงอ้างว้างว้าเหว่ทุกเวลา
ปู่กับย่าเปรียบเสมือนเพื่อนชีวิต

เมื่อท่านสองสุขสราญสู่บ้านเก่า
โลกของเราซาซึดมืดสนิท
ความอบอุ่นเยือกเย็นความเป็นมิตร
เราไร้สิทธิ์ที่จะรออีกต่อไป

กลับมาสู่พ่อแม่และพี่น้อง
กลิ่นความหมองตั้งตนเป็นคนใหม่
แกร่งและกล้าท้าโลกสู้โชคภัย
หวังพบใครคนหนึ่งซึ่งแสนดี

แล้วความหวังผึ่งมั่นพลันมาถึง
เราเริ่มซึ้งใครคนนั้นทุกวันนี้
หลงอุ่นไอเมตตาใยปรานี
ที่เรามีมอบให้ไม่คลายคลอน
เราเกิดมาสิบเก้าปีวันนี้แล้ว
อยากให้แก้วประดับใจอยู่ใกล้หมอน
ทนแต่ความเหว่ว้าและอาวรณ์
ไม่มีพรจากผู้อยู่กลาง......ใจ

มีรักก็มีร้าง

สักวาคนที่มีความรัก
ควรประจักษ์ความจริงสิ่งเหตุผล
เมื่อรักเกิดขึ้นได้ในใจคน
แม้รักล้นก็คงมีถึงที่แปร
เหมือนมาลีคลี่บานตระการกลิ่น
ย่อมโรยรินล่วงผ่านตามกาลแน่
ควรจะเป็นนักรักรู้จักแพ้
เพื่อจะแก้ความหมองของตนเอย

โลกกับชีวิต

โลกเรานี้ทุกวันมันยุ่งยาก
มีเรื่องมากวุ่นวายหลายสถาน
บ้างก็อยู่สงบสุขบ้างรุกราน
บ้างวายปราณบ้างกำเนิดเกิดชีวี

เราเป็นคนนั้นหนอต้องต่อสู้
ทั้งเรียนรู้เรื่อยไปไม่หน่ายหนี
หลบเป็นปีกหลีกเป็นหางคือทางดี
พร้อมทั้งมีปัญญาพาพ้นภัย

ชีวิตคนนั้นเทียบเปรียบเรือน้อย
ที่ล่องลอยกลางมหาชลาไหล
ท่องป่าผ่าคลื่นลมระทมใจ
จวบจนได้พบฝั่งประทังตน

จะทำการสิ่งใดจำไว้ว่า
ใช้ปัญญาและสมองตรองเหตุผล
ระงับอารมณ์อยู่รู้อดทน
เลิกกังวลอ่อนเพลียเสียเวลา

ใครติฉินนินทาอย่าไปคิด
สงบจิตระงับได้ในที่ท่า
ค่าของคนจำไว้ใส่วิญญา
นำนาวาชีวิตสู่ประตูชัย

อดทน

อะไรคือผลที่มีมอบให้
เมื่อเราได้พ้นผ่านการต่อสู้
ถูกละ, ชิงชัยสมชาวชมพู
ถ้วยคงอยู่ให้ชิงอีกครั้งปี
ความรู้สึกภายในใครรู้บ้าง
ทำงานอย่างพยายามตามหน้าที่
แต่คนซึ่งเคยให้ความไยดี
กลับเมินหนีไม่ทักแม้สักคำ
อยากทักถามตามใจที่ใคร่ถาม
ความหยิ่งห้ามให้เฉยมิเอ่ยพร่ำ
หัวใจมิไว้เก็บความเจ็บช้ำ
ใครจะย้ำ ใครจะหยันไม่หวั่นกลัว

บ่วยการซอกช้ำใจเก็บไปเศร้า
เรื่องของเราผู้คนรู้อยู่จนทั่ว
เมื่ออีกฝ่ายหวัง "ผล" จนเมามัว
เราพันพัวกับ "ผล" จนเขาเมิน
ไม่มีความเข้าใจให้อีกครั้ง
เรากำลังเริ่มทางความห่างเหิน
สร้างโลกฝัน, ศรัทธา มานานเกิน
เตรียมเผชิญโลกใหม่ในความจริง

ความจริงในวันวิวาห์

เสียงโห่ร้องก้องดังไปทั้งบ้าน
พึ่งสะท้านโหยหวนขบวนแห่
เสนาะศัพท์สำเนียงเสียงฆ้องแตร
เหลือบชะแง้แลชะเง้อเผยอมอง
เถ้าแก่ขึ้นบนเรือนเตือนฝ่ายหญิง
อย่ามัวนิ่งรีบขยับรับข้าวของ
เชิญขันหมากขึ้นบ้านท่านรับรอง
บ่าวสาวสองจะได้อยู่คู่เคียงกัน

พอเชิญเสร็จข่าวสาวเข้านั่งใกล้
สำรวมใจแน่วแน่และคงมั่น
ฟังสงฆ์สวดพุทธมนต์ย่นพระธรรม์
พอเพลฉันเสร็จจ่ายถาสัพพี
ถึงตอนบ่ายผู้ใหญ่จัดให้นั่ง
ที่ยนตั่งคู่กันทั้งสองศรี
รออวยพรรับสังข์หลั่งวารี
จากผู้ที่เป็นพยานการวิวาห์
เวลาเย็นเสร็จพิธีมีกินเลี้ยง
เพื่อนฝูงเรียงรายล้อมอยู่พร้อมหน้า
ร่วมวงกันสรวลเสและเฮฮา
สนทนาสุขใจไปทุกคน
ส่วนตัวฉันสุดช้ำระกำนัก
มิได้พักได้เล่นได้เห็นหน
หน้าที่บังคับให้ใจกังวล
เพราะต้องทนทุกข์แท้......เป็น......แม่ครัว

จากเพลงถึงอารมณ์

"โอ้ว่าบ้านฉะนี้พระพี่เจ้า
จะโศกเศร้ารัญจวนหวนหา
ตั้งแต่พระไปแก้สงสัยมา
ไม่เห็นขนิษฐาในถ้ำทอง"

เสียงกังวานหวานเศร้าเร้าดวงจิต
ชวนให้คิดหม่นไหม้หทัยหมอง
ซอขยับรับช่วงท่วงทำนอง
ตามครรลองของเพลงบรรเลงไป

"อกเอ๋ยทำไฉนจะได้รู้
ว่าน้องอยู่ประมอตันกรุงใหญ่
อิเหนายินดังนี้คงดีใจ"
แม้ห่างไกลก็ต้องตามด้วยความรัก

เพลง "นางครวญ" ดังแว่วแผ่วละห้อย
ฟังแล้วพลอยเห็นใจได้ตระหนัก
สงสารนุชบุษบาสามิภักดิ์
ไม่หาญหักจิตอิเหนาให้เศร้าตรม

ยังมิใครไหนบ้างที่ร้างคู่
ต้องทนอยู่เดียวดายใจขื่นขม
จะช่วยปลอบให้หายคลายระทม
กลับชื่นชมสดใสไปทุกทาง
ถ้าเธอนั้นเต็มใจไม่เดียจฉันท์
ก็จะสรรสุขให้ไม่หมองหมาง
มิให้ครวญหาคู่อยู่อ้างว้าง
จะรับนางมาครองห้องหัวใจ

กุลสตรี

สักวากุลสตรีที่ดีนั้น
ยอมเปลี่ยนผันไปทุกยุคสมัย
ด้วยสังคมแปรผันห่างกันไกล
เดี๋ยวนี้ไทยเร่งรัดพัฒนา
หญิงต้องมีความรู้ช่วยชูเชิด
จึงประเสริฐเลิศลอยไม่ด้อยค่า
อีกกร้าวแกร่งแข็งขันด้วยปัญญา
จึงนับว่ายอดสตรีศรีชาติเอย

เล่ห์รักจากใจลวง

แรกคิดว่าเธอนี้มีใจหนึ่ง
ตัวฉันจึงเผลอไผลใฝ่ฝันหา
เชื่อคำหวานที่พร่ำจำนรรจา
ให้สัญญา รักฉันอย่างมั่นคง

เธอโลมเล้าเอาใจไปทุกสิ่ง
ไร้ความจริงหลอกให้ฉันใหลหลง
ใช้เล่ห์ลิ้นอ่อนละมุนจนงุนงง
จิตพะวงเฝ้าคะนึงถึงร่ำไป

แม้พบเธอเพียงนิดจิตก็ชื่น
ระเริงรื่นสุขล้ำเกินคำไข
หากว่ามิพบหน้าเวลาใด
ดวงหทัยหงอยเหงาและเศร้าตรม

ใครต่อใครเตือนว่าอย่าไปรัก
อกจะหักพาให้ใจขื่นขม
กลับพ้อเขาว่าอิจฉาไม่น่าชม
เพราะหลงลมปากลวงห่วงละเมอ

กว่าจะเห็นภัยตาว่าสุดร้าย
ก็เกือบสายด้วยใจนั้นไผลเผลอ
แต่ไม่ยอมครวญคร่ำหรือพร่ำเพ้อ
ด้วยเห็นเธอเปลี่ยนคู่อยู่ทุกวัน
แรกคิดว่าเธอนี้มีใจหนึ่ง
เดี๋ยวนี้ซึ้งถึงเล่ห์รักเหหัน
ไม่ทันไรเธอลืมคิดมิตรสัมพันธ์
สิ้นสุดกันไปให้พ้น.......คนหลายใจ

หัวใจจองหอง

รักแรกพบประสบกันนั้นหวานชื่น
ทุกวันคืนสุขสันต์และหรรษา
ยึดความสัตย์มั่นไว้ในวาจา
ถือสัญญามอบใจให้แก่กัน
เราทั้งสองครองรักสลักจิต
ไม่เคยคิดลวงเล่ห์หรือเหหัน
กาลเวลากระชับเหนี่ยวเกลียวสัมพันธ์
ยิ่งนานวันก็ยิ่งแน่นถึงแก่นใจ

แต่บัดนี้ความหลังครั้งเก่าก่อน
มันแคลนคลอนใจมั่นกลับหวั่นไหว
ผิดใจนิดเธอก็ลี้หนีหน้าไกล
พบคนใหม่ออกปากฝากกมล

นี่แหละคือใจชายที่หลายเล่ห์
มักรวนเรเปลี่ยนทางอย่างสับสน
ฉันมันเก่าเกินไปไม่น่ายล
ก็ขั้นถนนหัวใจรอนไมตรี

ถ้าฉันเลวไร้ค่าไม่น่ารัก
ก็จงหักใจหลีกปลีกตัวหนี
ฉันทะนงเกินจะง้อขอคืนดี
เชิญเธอพลีใจให้คนใหม่ของ

ไม่เคยคิดโศกศัลย์หวั่นผวา
จะเชิดหน้าเบิดทางอย่างผยอง
เชิญซิเชิญมอบให้รักใหม่ครอง
คนของหองพร้อมจะให้หัวใจคืน

๕๒

น้ำฝนกับน้ำตา

มรสุมพัดกล้าบ้าระห่ำ
ฝนกระหน่ำซ่านกระเซ็นมาเป็นสาย
จากฟากฟ้าดุจเกล็ดเพชรประกาย
เกินบรรยายความงามเมื่อยามยล
โลกชื่นฉ่ำด้วยฝนหลั่งล้นหลาม
ปลดเปลื้องความแห้งแล้งทุกแห่งหน
แต่ตัวฉันกลับเศร้าเหงากมล
เพราะหยาดฝนดลให้ใจจาบัลย์
อดีตซึ่งคล้อยเคลื่อนลางเลือนหาย
ก็กลับกลายแจ่มจ้าคราวสันต์
ด้วยฝนก่อนเราอยู่คู่เคียงกัน
พอฝนนั้นผ่านไปใจจึงตรม
เพราะเขาที่ฉันได้มอบใจภักดิ์
ลืมความรักพาให้ใจขื่นขม
จึงต้องเฝ้ากล้ำกลืนฝืนอารมณ์
ทนระทมอกสูอยู่คนเดียว

เห็นสายฝนครั้งใดใจยิ่งเศร้า
คิดถึงเขาด้วยฤดีที่เปล่าเปลี่ยว
เขาช่างโหดร้ายยิ่งจริงจริงเจียว
ไม่ยอมเหลียวหรือว่าชายตาแล

ฝนเตือนให้คิดซึ้งถึงอดีต
ที่คอยกรีดหัวใจให้เป็นแผล
สูญสิ้นความรักพรากไปจากแด
คงเหลือแต่ความช้ำและน้ำตา

ซึ่งไม่มีจุดจบ

ความเข้าใจต่อกันเช่นวันนี้
ขอให้มีคงมั่นนะขวัญเอ๋ย
เมื่อเราร่วมร่วมกมลเป็นคนเคย
อย่าละเลยแรมร้างห่างไกลกัน

ยูงทองล้อลมพลิ้วลิ่วงามล้ำ
หอมกลิ่นรำจำไปที่ไผ่ผัน
เจ้าพระยารินย้ำสายสัมพันธ์
ชั่วกัปกัลป์เราร่วมรวมใจเดียว

ตราบฟ้าอยู่คู่โดมคู่โสมส่อง
เราจะครองรักแสนแน่นและเหนียว
ตราบสายธารเจ้าพระยายังข่าเกลียว
เราจะเกี่ยวก้อยกันนิรันดร์กาล

จะเคียงคู่สู้หน้าอนาคต
สุขสลดทุกข์ระทมขมหรือหวาน
ไม่รันทดท้อทุกข์ที่รุกราน
เราจะหว่านพลังใจไว้ต้อนรับ

ระลอกน้ำเจ้าพระยาพาใจชื่น
คนตรีคลื่นครื้นเครงดุจเพลงขับ
รอบราวฟ้าเด่นดาวพราวระยับ
คล้ายสดับสัญญาจากตาเรา

ความเข้าใจต่อกันเช่นวันนี้
จะไม่มีลบเลือนเหมือนก่อนเก่า
ซุงโคพ้อล้อลมเย็นเป็นร่มเงา
สองใจเนาแนบกันจนวันวาย

ไม่มีคำตอบ

จามจุรีลู่ใบในวันนี้
เมื่อคนดีคนเดิมเริ่มแหนงหน่าย
กลีบชมพูปลิวว่อนร่อนเรียงราย
ดุจทักทายความหม่นของคนแพ้
พลิ้วพลิ้วช่อลั่นทมล้อลมไหว
เหมือนหัวใจดวงน้อยซึ่งพร้อยแผล
เสียวสะท้านเกินซ่อนความอ่อนแอ
จึงมีแต่แววหมองเต็มสองนัยน์

กระซิบถามแผ่วเบากับเงาสน
สงสารคนอ้างว้างนี้บ้างไหม
เมื่อคู่เคยเคียงข้างเขาห่างไกล
จะมีใครไหนมาเอื้ออาทร
ฟ้าสีเพลิงเริงรับกับใบหลิว
ยิ่งวาบหวิวหวั่นหวามถึงความก่อน
นับแต่นี้มีใจไว้อาวรณ์
กับภาพหลอนลวงล่อทรมา

ซงโคทิ้งกลีบม่วงร่วงสู่พื้น
เกินจักฝืนความในที่ใฝ่หา
หยาดน้ำใสพราวแพรวเกลื่อนแก้วตา
ยามรักลาลับไปไม่เหมือนเคย

ยามจุรีลู่ใบใกล้ค่ำแล้ว
ยินเสียงแผ่วแว่วมาว่าขวัญเอ๋ย
เมื่อคู่คลอเคียงเจ้าเขาละเลย
แล้วจะเผยตาพ้อต่อว่าใคร

ที่พักใจ

ณ สถานถิ่นนี้เป็นที่พัก
แต่ผู้รักความสงบพบสุขศรี
อาณาเขตร่มรื่นชื่นฤดี
ชุ่มชีวีสดใสไร้มลทิน
เป็นแหล่งที่อาศัยในยามทุกข์
พาให้สุขเรื่องร้ายมลายสิ้น
มีประทีปส่องทางสร้างชีวิน
มีเสียงพิณคือระฆังกังสดาล

ประทีปทองนั้นได้แก่ไตรรัตน์
ช่วยขจัดใหลหลงในสงสาร
ทุกเช้าค่ำเสียงระฆังแว่วกังวาน
แผ่วผสานเพลินฟังดังเสียงเพลง

โบสถ์ระเบียงหอไตรงามไพจิตร
ดุจนิมิตยากบรรยายให้ตรงเผง
ทั้งมณฑปศาลาน่าขามเกรง
ชวนให้เคร่งปฏิบัติและทัศนา

มีวิหารศักดิ์สิทธิ์ทิศทั้งสี่
องค์เจดีย์สูงเด่นเป็นสง่า
ก่อพลังสร้างเสริมเพิ่มศรัทธา
นำประชาเลื่อมใสในทางธรรม

เหมือนแสงสูรย์แผ่สิ้นทั่วถิ่นผอง
เหมือนโสมส่องชั่วกาลนานฉนำ
รั้งมนุษย์ให้ล่วงพ้นบ่วงกรรม
แหล่งที่พร่ำพรรณนามาคือ.......อาราม

พรสวรรค์

วิเวกหวานซ่านสำเนียงเสียงเสนาะ
พริ้งไพเราะกังวาลแว่วแผ่วผสาน
ดุจเสียงทิพย์จากสวรรค์อันตระการ
เทพประทานกล่อมใจคลายโศกตรม
เสียงจากสรวงนั้นหวานปานน้ำผึ้ง
สนิทซึ้งตรึงใจไร้ขื่นขม
ละเอียดอ่อนนุ่มนวลยวนอารมณ์
โลกชื่นชมสุขสันต์เกินพรรณนา
ความร้อนแรงจากอัคคีที่ดายดื่น
ความสดชื่นทั่วถ้วนมวลบุปผา
ทั้งความเย็นเยือกในสายธารา
ประมวลมาแทรกไว้ในลำนำ
ปลอบใจในยามทุกข์หมดสุขศรี
รั้งชีวีมิให้ใจถลำ
ช่วยให้เสร็จสรรพกิจที่คิดทำ
และชุ่มฉ่ำเพลิดเพลินเกินรำพัน

อิทธิพลมีมากยากกล่าวได้
เป็นเพื่อนใจมวลมนุษย์สุดจะสรร
กล่อมโลกให้สราญรื่นทุกคืนวัน
พรสวรรค์นั้นหรือคือดนตรี

ภาพลวงตา

ประสบการณ์ชีวิตลิขิตสอน
ถ้าใครอ่อนย่อมแพ้เกินแก้ไข
เพราะความซื่อคือรั้นวาดฝันไกล
ความจริงใจจึงสิ้นคนยินดี
เคยหยิ่งในเกียรติศักดิ์ของนักสู้
กลับเสียรู้สูญรักไร้ศักดิ์ศรี
ตัวคนเดียวเหลียวหาความปรานี
แต่ไม่มีแม้เศษความเมตตา
เคยมองโลกด้วยใจใสพิสุทธิ์
โลกงามดุจสรวงสวรรค์อันเลอค่า
มองมนุษย์สุดประเสริฐเลิศปัญญา
พร้อมหวังว่าเขาคงดีดังที่คิด

แล้วโลกก็สอนให้เราได้รู้
เราคือผู้ทุกข์ท้นอับจนสิทธิ์
กับความหวังเรื่องโลก...โชค...ชีวิต
เราคาดผิดความจริงยิ่งระทม
กับคุณงามความดีที่เคยก่อ
หวังผลพอเป็น (นำ) ทางสร้างสุขสม
เป็นแสงทองศรัทธาเลี้ยงอารมณ์
กลับต้องตรมน้ำตาบ้าบัดซบ
ประสบการณ์ผ่านมาน่าอดสู
ถึงเรียนรู้เท่าใดไม่มีจบ
ความดีถูกกลบเกลื่อนจนเลือนลบ
เมื่อได้พบความวิบัติของสัตว์เมือง

จุดสุดท้าย

เราจากแล้วจากลับนับแต่นี้
และไม่มีวันคืนมาชื่นขวัญ
แล้งน้ำใจไมตรีเคยมีกัน
สายสัมพันธ์พิศวาสมันขาดกลาง
คุ้นเคยกับพันธะระยะหนึ่ง
แล้วก็ถึงจุดของความหมองหมาง
ความหวังในชีวิตเขินผิดทาง
ฝันเลื่อนลางแรมร้างเรื่อสิ้นเยื่อใย

เธอเริ่มหมดความคิดผิดคนก่อน
อารมณ์ร้อนแรงจนเป็นคนใหม่
กับเหตุผลทุกคำที่พร่ำไป
เธอก็ไม่ยอมฟังสักครั้งเดียว
ความหวังดีมอบให้เธอไม่รับ
พร้อมสำทับต่อว่าอย่ายุ่งเกี่ยว
แววตาขุ่นขึ้งขังดังคมเคียว
มองแล้วเสียวแปลบในหัวใจนัก

ก็ร่วมฝันร่วมงานมานานแล้ว
ถึงคราวแคล้วจากมิตรจึงคิดหนัก
อาวรณ์ถึงเพรงความเคยถามทัก
แต่ต้องหักต้องห้ามความสัมพันธ์
เพราะเธอเลวเหลวไหลไม่เหมือนก่อน
แววอาทรลึกซึ้งจึงแปรผัน
แล้วก็ถึงจุดจบเลิกคบกัน
ไม่มีวันเริ่มต้นเป็น "คนเดิม"

วอน

กลับมาเยือนท่าพระจันทร์เย็นวันนี้
ด้วยใจที่ย่อยยับกับความว่าง
หางนกยูงงามเด่นเห็นเลือนลาง
อารมณ์ค้างขัดเขินเกินรำพัน
เจ้าพระยายามนี้ฟ้าสีมืด
เมื่อจางจืดน้ำใจเกินใฝ่ฝัน
เหม่อสายตาผ่าคลื่นอย่างตื้นตัน
อารมณ์วันก่อนเก่าใต้เงาโดม

สูงสง่าชวนให้หัวใจหลง
แม่ยังคงยืนเด่นเย้ยเพ็ญโสม
ดนตรีจากเจ้าพระยามาประโคม
ยิ่งน้อมโน้มคนเหงาให้เศร้าทรวง
ซงโคเห็นใครคนนั้นไหมวันนี้
ใครคนที่เคยเน้นคำ "เป็นห่วง"
เพื่องฟ้าชูช่องามอยากถามทั้ง
เห็นเขาควงคู่ใครช่วยไขความ

จำปี้ปลิดดอกปลิวลิ่วลมคว้าง
กลิ่นหอมจางร้างไกลพาใจหวาม
หวิวหวิววาบภาพเก่าเป็นเงาตาม
หวาดหวั่นยามสายสวาทมาขาดรอน
เหนือยอดสนสูงสง่างามผ่าเผย
แม่โดมเคยเป็นพยานในกาลก่อน
คนไกลมาเยือนพร้อมน้อมไหว้วอน
ไยแม่สอนลูกแม่แต่คำลวง

มันคือคนเลว

คนอย่างมันใครใครก็ได้รู้
ว่าเป็นผู้โง่เง่าไม่เอาไหน
แต่มันก็ไม่เห็นจะเป็นไร
เมื่อตัวใครตัวมันทุกวันนี้
จากความเงียบเยียบเย็นเป็นคนนิ่ง
สมเกียรติหญิงที่รักเทิดศักดิ์ศรี
มองโลกแสนสดใสในทางดี
มาพบกับสิ่งที่มีแต่ทราม

มันเริ่มลืมความดีทีละนิด
มองชีวิตทุกวันอย่างหยันหยาม
เปลี่ยนจากคนใจเย็นเป็นวู่วาม
เรื่องเกรงขามผู้ใดมันไม่เคย
กับคนที่หัวใจมันใฝ่หา
มันเชิดหน้าหลีกทางอย่างผ่าเผย
เมื่อพบโดยบังเอิญมันเดินเลย
แม้อยากเอ่ยอรรถใด...มันไม่ทำ

มันจึงมีแต่เพียงเสียงหัวเราะ
และยิ้มเยาะหัวใจที่ใฝ่ต่ำ
กับความหลังทั้งหมดมันจดจำ
ความชอกช้ำทั้งหมดมันอดทน
คนอย่างมันใครใครก็ได้เห็น
มันอาจเป็นผู้ไร้ในเหตุผล
แต่กับใครคนนั้นมันจำนน
มันคือคนเลวที่มีใจเดียว

ซึ่งต้องยอมรับ

แล้วก็ได้รู้เห็นความเป็น " เขา"
ไม่มีเงาคนก่อนซึ่งอ่อนหวาน
ทุกท่วงท่าที่เห็นเป็นพยาน
ว่าถึงกาลจากกันแล้ววันนี้
ตาสบตาตาพ้อแถมต่อว่า
ตาตอบตา " ควรไปไกลจากนี่"
ตาหลบตาหยันย่ำซ้ำฤดี
คนถึงที่เจียนตายเพราะสายตา

สู้ฝืนตนทนเฉยไม่เอ่ยปาก
ทั้งที่อยากทวงถามความห่วงหา
เมื่อสองนัยน์เขาเน้นเป็นคำ "ลา"
แล้ววาจาเล่าจะเผยเอ่ยคำใด
กับที่ท่าเมินหมางออกอย่างนั้น
เกินจะรั้นทำตนเหมือนคนใกล้
ทุกสิ่งที่พบเห็นความเป็นไป
เน้นน้ำใจชัดแจ้งเขาแกล้งลวง

เราเป็นเพียง "คนอื่น" ในหัวใจเขา
สิ้นแววเว้าวอนถามความห่วงหวง
สู้เก็บความช้ำไว้เพียงในทรวง
หยิ่งเกินทวงรักลับให้กลับเนา
โอ้ความหวานความหวังพังวูบวับ
เมื่อได้รับรู้เห็นความเป็น "เขา"
แต่เราก็ยังเป็นคนเช่นเรา
ที่สร้าง "เงา" หลอนตนจนวันตาย

ถึงคนที่เคยห่วง

เขียนถึงเธอที่หวังครั้งสุดท้าย
ก่อนจะตายจากตามความห่างเหิน
ช่วงเวลาที่เราเฝ้าหมางเมิน
ยืดยาวเกินหันหน้ามาคืนดี
เธอคือชายคนหนึ่งซึ่งแสนหยิ่ง
ฉันคือหญิงที่รักเทิดศักดิ์ศรี
เมื่อต่างฝ่ายต่างแกร่งแข็งอย่างนี้
คงไม่มีวันได้เข้าใจกัน
ดอกรักโรยวันนั้นนะที่รัก
ร่วมรู้จักกับนิยามความแปรผัน
ความสัมพันธ์พังพินท์สิ้นสัมพันธ์
ภาพความฝันวูบวับไปกับตา

เสียดายเอยเสียดายวันอันแสนหวาน
พบแล้วผ่านพ้นไปให้โหยหา
อาวรณ์เอยอาวรณ์คำพร่ำสัญญา
ถึงเวลาจากกันวันนี้แล้ว

ต่างจะแยกกันไกลในความคิด
ทั้งไร้สิทธิ์ห่วงหาศรัทธาแน่ว
ข่าวจะเงียบหายไปไร้วี่แวว
สิ้นดวงแก้วสำหรับประดับใจ
รักเอยรักร้าวรานหวานแล้วขม
ตรมเอยตรมน้ำตาเริ่มบ่าไหล
หวังเอยหวังพลั้งพลาดพินาศไป
เลิกห่วงใยกันเสียทีนะที่รัก

ให้กับปีใหม่

ไม่มีวันปีใหม่ในความคิด
เมื่อไร้สิทธิ์สร้างฝันบรรเจิดจ้า
มีแต่เสียงบรรเลงเพลงอำลา
ยามสบตาคนเคยเผยคำวอน
มิใช่เธอคนเดิมเหมือนเริ่มต้น
พบแต่คนเมินเฉยไม่เอ่ยอ้อน
ความเหินห่างนี่หรือคือคำพร
ใจรอนรอนเงียบลับไปกับปี

เป็นสุขมากใช่ไหมในการนิ่ง
เป็นสุขยิ่งกว่าใกล้ฉันนั้นหรือนี่
หากสุขจริงเช่นนั้นฉันยินดี
เธอจงมีสุขไปตามใจเธอ

แม้รักหวง ห่วงหามากกว่ามาก
จะปิดปากปิดคำพร่ำเสนอ
แม้อาวรณ์รักมั่นจนล้นเพ้อ
ก็ไม่เผลอเผยให้ผู้ใดรู้
ความอดทนยังเป็นเช่นเพื่อนแท้
ไม่ยอมแพ้อ่อนไหวให้คนหลู่
เชิญซิเชิญหันหน้ามาจ้องดู
ฉันชื่นชูยิ้มได้ไม่หวั่นเลย
เพลงปีใหม่เตือนตนตั้งต้นใหม่
เพลงใบไม้แผ่วอ้อนพร่ำพรเผย
สงสารใจหม่นหมางเหมือนอย่างเคย
ปีใหม่เอยปีใหม่ของใครกัน

คนเลวที่รัก

ความเป็น "เรา" วันนี้ถึงที่สุด
หยุดแล้วหยุดทักท้วงหยุดห่วงหา
แววอาทรเลือนหายจากสายตา
เมื่อรู้ว่าความหวังกำลังร้าว
ทุกสิ่งที่พบเห็นเน้นรอยร้าง
ความอ้างว้างล้อมกมลจนเหน็บหนาว
จะหลบตาร่ำไห้ก็อายดาว
ฝืนยิ้มพราวเชิดหน้าท้าความจริง
เธอนะเธอ, ทำได้ – ไร้เหตุผล
คือรู้นจนมองไม่เห็น – ฉันเป็นหญิง
อยากจะเอ่ยปากคำพร่ำท้วงติง
แต่ความหยิ่งห้ามไว้ – ไม่ควรง้อ

ความจริงใจใยดีที่มอบให้
เธอมิเคยซึ้งใจหรือไรหนอ
เมื่อค่าของไมตรี, ไม่มีพอ
จะเลิกอ้อนวอนขอ – ต่อคนดี

ไปไหนก็เชิญไปตามใจคิด
มันเป็นสิทธิของเธอเสมอนี่
ฉันก็ยังเป็นฉันทุกวันนี้
เป็นคนที่แกร่งกล้าและร่าเริง
สิ้นสุดความเป็น "เรา" เพียงเท่านี้
พอกันที – น้ำใจ, ให้แล้วเหลิง
ยิ้มทั้งที่หวิวหวั่นขวัญกระเจิง
เมื่อรู้เชิง คนชั่ว – เจ้าหัวใจ

คำขอร้อง

เจ็บปวดบ้างไหมนี่เธอที่รัก
ผิดหวังนักหรือไรไยเมินหนี
หันมาหน่อยมาพึ่งความหวังดี
กับสิ่งที่เธอ เศร้า ฉันเข้าใจ
อยากจะอยู่เคียงข้างอย่างเพื่อนแท้
เป็นคู่คิดช่วยแก้พิษแผลให้
ห่วงเธอมากคนก็รู้อยู่ทั่วไป
แล้วทำไมเธอมองข้ามความอาทร

คิดถึงเธอคิดถึงมากอยากไปหา
ไปบอกว่าคนดีพึ่งนี่ก่อน
อย่าหวั่นหวามหวาดไหวอย่าใจร้อน
ฉันมาอ้อนวอนตามความเป็นมิตร
เหตุการณ์ที่เป็นไปในวันนั้น
ทั้งเธอฉัน – รู้ไม่ได้ว่าใครผิด
กับจุดหมายที่ตั้งหวังพิชิต
เพื่อครองสิทธิ์สูงส่งค่าเลิศเลอ

แต่เรื่องราวไม่สมหวังที่ตั้งไว้
ผลเป็นได้ในฐานะเพียงเสมอ
ก็มิควรเศร้าใจใช่ไหมเธอ
เลิกคิดเพ้อ, ที่เถิดหนอ ฉันขอร้อง
วันนั้นเศร้าเพราะ "ผล" ดลให้เศร้า
วันนี้เล่าลืมความหลังหรือยังหมอง
หากความทุกข์รุกกระหน่ำเข้าจำจอง
ให้ฉันครองทุกข์หนักด้วยสักคน

อิสระหัวใจ

ไม่ต้องตอบไม่ต้องไปให้เห็นหน้า
เราสิ้นชาติวาสนา – อย่าหมายมั่น
ฉันจะเป็นอย่างไรไม่สำคัญ
เชิญห้ำหั่นสัญญาใจความใยดี
เลิกแล้วเลิกถามทวงเลิกห่วงหา
ลาแล้วลาลาไกลไปจากนี่
สิ้นแล้วสิ้นคำพ้อขอไมตรี
เชิญเธอมีคนใหม่ไว้ชื่นชม

สุขจริงนะที่ฉันนั้นหลงใหล
เถอะ – ทำได้ทำมาให้สาสม
กับแววตาสังเวชเคยอารมณ์
ที่ฉันซมซานเผลอเพ้อพะวง
เดี๋ยวนี้คงทำได้มิง่ายนัก
เพราะฉันหักห้ามใจเลิกใหลหลง
พร้อมกับมีหัวใจให้ทะนง
เธอก็คงแปลกใจเมื่อได้เจอ

และถ้าคิดหันหน้ากลับมาใหม่
ของจงได้รับรู้อยู่เสมอ
ฉันไม่มีสิ่งใดจะให้เธอ
มาแล้วเก้อโกรธใครมิได้นะ
ไม่ต้องตอบไม่ต้องถามถึงความเก่า
เดี๋ยวนี้เรามีสิทธิ์อิสระ
ขอเชิญเธอเตลิดไปไร้พันธะ
ส่วนฉันจะเป็นอย่างไรไม่ต้องรู้

หัวใจ

คำเว้าวอนลุกลามตามข่มเหง
คนเคยเก่งจึงทรุดหยุดเก่งกล้า
หลงแววซื่อคำซึ้งตรึงวิญญาณ์
หลงศรัทธาทุกสิ่งว่าจริงจัง
ไม่คิดเลยว่าตาเธอกล้าหลอก
ปากเธอออกอรรถแสร้งแกล้งให้หวัง
ฉันเผลอตัวปล่อยใจอย่างไม่ยั้ง
ทุ่มพลังรักล้นมองปรนเปรอ

แล้วบัดนี้ที่ใจได้รับรู้
ฉันคือผู้เจ็บช้ำน้ำตาเอ่อ
ได้รู้รสรักลองให้หมองเพ้อ
ใจจึงเก้อเก็บช้ำเกินจำนรรจ์
ใจจงอย่าหม่นหมองอย่าร้องไห้
ต้องทนได้ทนได้อย่าไหวหวั่น
เมื่อเธอลวงฉันก็ล่อได้พอกัน
อย่าหวังวันกลับมาหาอีกเลย

ไม่มีความเข้าใจให้อีกแล้ว
มีแต่แววห่างเหินและเมินเฉย
ไม่ทักท้วงถวงถามความคุ้นเคย
หัวใจเอยอย่าทิ้งความหยิ่งนะ

ทางที่เราจะเดิน

หวาดหวั่นกับโชคร้ายในชีวิต
ซึ่งเปรียบพิษผนึกใจให้ขื่นขม
กลางความเหงาเศร้าหมองของอารมณ์
เราตรอมตรมอดสู้อยู่เดียวดาย

ทางของเรามัวมืดชืดและช้ำ
ความทุกข์ย้ำรอยอยู่มิรู้หาย
โลกสวยสดดุจสวรรค์พรรณราย
ก็กลับกลายเป็นนรกในอกเรา

หว่างเคราะห์กรรมซ้ำซอกออกอย่างนี้
เพื่อนจะมีบ้างไหมช่วยคลายเหงา
เพียงไมตรีพลี้ยิ้มอันพริ้มเพรา
หัวใจเศร้าคงสุขลืมทุกข์พลัน

แต่นี่หาเท่าใดก็ไม่พบ
เขาหลีกหลบซ้ำฆ่าด้วยตาหยัน
ไร้น้ำใจแผ่เผื่อเอื้อเพื่อกัน
ไร้แม้วันโชคดีต่อนี้ไป

จึงคุ่มเดินเผชิญโลกทั้งโชคเคราะห์
เราคนเปราะเปลี่ยนตนเป็นคนใหม่
มีความแกร่งแข็งเข้มเต็มหัวใจ
เลิกหวามไหวหวั่นพ้อต่อศัตรู
วันนี้แม้ความทุกข์รุมรุกเร้า
หัวใจเศร้าจะผ่องใสไม่อดสู
แล้วยิ้มเย้ยโชคร้ายที่กรายกรู
พาตนสู่โลกกว้าง....อย่าง ทะนง...

แต่......ความทรงจำ

ซงโคม่วงร่วงหล่นบนผืนหญ้า
เหมือนน้ำตาคนช้ำกำลังไหล
ไม่คุ้นเคยกับนิยามความปราชัย
จึงหมกไหม้หมองหม่นสุดทนทาน
หัวใจเคยเข้มแข็งแกร่งและกร้าว
กลับแหลกร้าวยับเยินเกินสมาน
พบแต่สิ่งซึมเศร้าแนบเนานาน
ชีวิตหวานวูบดับไปกับตา

ช่อชงโคเร้าฤทธิ์ความคิดถึง
คนเคยซึ้งเคยหวงเคยห่วงหา
ภาพความหลังยังกระจ่างไม่ร้างรา
ซึ่งที่ท่าเปี่ยมสุขของเราสองคน

เราร่วมรักร่วมทางสร้างสวรรค์
รอคืนวันหวังเพริศยังเกิดผล
แล้วเหมือนฟ้าฟาดลงตรงอกตน
เมื่อรักวนเวียนลับแล้วกลับกลาย

เขาเอ่ยคำอำลาดุจคร่าขวัญ
หัวใจฉันเจียนแตกแยกสลาย
ข่มความทุกข์รุกเร้าเศร้าเสียดาย
ต้องอับอายพ่ายแพ้แก่หัวใจ

ชงโคเกลื่อนผืนหญ้าเวลานี้
เหมือนคนที่หม่นหมองและร้องไห้
คนเคยรักกลับร้างลาห่างไกล
คงเหลือไว้แต่นิยาม.......ความทรงจำ

ในความ.......เป็นจริง

เพียงเคยความอารีเขามีต่อ
ก็ยังก่อความซึ้งถึงจิตได้
หลงคิดว่าเขาเอื้อเพราะเยื่อใย
จึงเก็บไปปลอบขวัญทุกวันมา

จากรอยยิ้มพริ้มเพราเขามอบให้
พลันหัวใจพร่ำเพ้อละเมอหา
ยิ่งยามสบแสงแก้วจากแววตา
ก็ยิ่งพาให้คะนึงถึงมิวาย

แว่วเสียงถามเอาใจ "เหนื่อยไหมน้อง"
ที่ขุ่นข้องหมองหมางก็จางหาย
ความเหน็ดเหนื่อยทุกข์ร้อนเริ่มผ่อนคลาย
แววสุขฉายแสงเด่นเห็นใจกัน

เขาอาทรห่วงถึงซึ้งสนิท
ไม่อยากคิดแต่ใจกลับใฝ่ฝัน
สร้างวิมานหวานชื่นทุกคืนวัน
แล้วฉับพลันกำแพงหวังก็พังครืน

เพราะเพิ่งรู้ว่าเขามีเจ้าของ
ใจจึงหมองครองเศร้าเคล้าความขื่น
แอบทนความชอกช้ำแอบกล้ำกลืน
พร้อมทั้งฝืนเสียงไว้มิให้เครือ
เดี๋ยวนี้เริ่มเข้าใจในตัวเขา
ว่าที่เฝ้าการุญคอยหนุนเกื้อ
ความอารีอบอุ่นซึ่งจุนเจือ
เขาทำเพื่อหน้าที่....ของ....พี่ชาย

แม้จะถึงวัน........วาย

ไร้แววตาอาวรณ์ก่อนลาจาก
ยินดีมากเชิญไปพ้นใจฉัน
ไม่ต้องห่วงหวงถามความสัมพันธ์
สิ้นสุดกันเพียงนี้นะที่รัก
จะจากด้วยรอยยิ้มพริ้มสดใส
มิให้ใครเวทนาว่าอกหัก
ถึงแม้ฉันเป็นหญิงก็หยิ่งนัก
การทวงทักเธอไว้จึงไม่มี

ไปซิไปค้นค้นหาคนใหม่
เชิญเร่ร่อนหัวใจได้เต็มที่
ไม่เคยคิดง้อนง้อขอคืนดี
จากวันนี้ถึงวันนิรันดร

ถูกละซิตัวฉันมันด้อยค่า
รักจึงราลบเลือนไม่เหมือนก่อน
ความเข้าใจต่อกันถูกบั่นรอน
แววอาทรเปลี่ยนไปไม่เหมือนเคย

เมื่อต้องการจากไกลเชิญไปเถิด
ฉันจะเบือนหน้าหนีอย่างชาเฉย
คมตาสองส่องประกายฉายแววเย้ย
พร้อมกันเอ่ยคำลาอย่างท้าทาย

ไร้แววตาอาวรณ์ก่อนเหินห่าง
รักมันจางเกินนิยามถึงความหมาย
ยินดีเป็นคนไกลทั้งใจกาย
แม้วันวายก็จะย้ำถึงคำ......."ลา"

ไม่เข้าใจ

สอนหัวใจตนว่าอย่าคิดถึง
ยังคนึงคิดถึงคนนั้นหรือ
ภาพคืนวันเก่าก่อนมือซ้อนมือ
คมตาซื่อเด่นกระจ่างอยู่กลางทรวง

ปากเคยออดพลอดคำที่ฉ่ำหวาน
พร้อมขับขานวาจาว่าห่วงหวง
"จะตามใจคนดีพี่ไม่ลวง"
ทุกคำทวงทวงสิทธิ์ยังติดตรึง

อ้อมแขนเคยโอบไหล่เอื้อไออุ่น
ช่างแสนวุ่นวายจิตเมื่อคิดถึง
ผิวผ่องยังผะผ่าวคราวคะนึง
อยากจะดึงโลกไว้ให้หมุนคืน

กับรอยยิ้มพิมพ์ใจเคยได้เห็น
คล้ายกับเป็นภาพประทับทั้งหลับตื่น
ดุจแสงโคมโลมหวังให้ยั่งยืน
จะไม่ชื่นชมได้อย่างไรกัน

อยากลืมทุกสิ่งไปให้สนิท
ยิ่งตามติดเป็นเงาริงเร้าขวัญ
อยากลืมความหวานรื่นทุกคืนวัน
ยิ่งคงมั่นดังชนักมาขั้กใจ
ตัดอาวรณ์สอนจิตไม่คิดถึง
กลับคํนึงคํอรั้นจนหวั่นไหว
ถามตัวเองว่าซึ้งคิดถึงใคร
เมื่อ "เขา" ไม่อาทรเหมือนก่อนแล้ว

เพ้อ

ไม่เคยมีจิตใจคิดไหวหวั่น
เป็นคนรั้นทะนงนักหยิ่งศักดิ์ศรี
ความสนใจใครคนหนึ่งจึงไม่มี
แต่บัดนี้ใยพะวงมั่นคงนัก
อยากหลีกหนีเชิดหน้าอย่างผ่าเผย
แต่ใจเอ๋ยกลับเหิมเริ่มรู้จัก
อารมณ์ที่มีนามว่าความรัก
มันหน่วงหนักในกมลของคนรอ

ทุกเวลาอาวรณ์สะท้อนจิต
เขาจะคิดถึงเราหรือเปล่าหนอ
หรือเขามีคู่เคล้าเฝ้าพะนอ
คิดแล้วก่อความกลุ้มรุกรุมใจ

เพราะรักเริ่มเริงรสเกินอดกลั้น
สร้างภาพฝันปรากฏแสนสดใส
ตื่นก็พ้อหลับก็เพ้อเสมอไป
นี่จะทำอย่างไรกับใจนะ

น่าประหลาดนี่ไฉนใจดวงนี้
ก่อนเคยมีความคิดอิสระ
เดี๋ยวนี้รักสลักมั่นเป็นพันธะ
เกินปล่อยปละทำลายสายสัมพันธ์

คนทะนงคงมั่นหวั่นไหวแล้ว
รักพาดแนวแนบทั่วหัวใจฝัน
จะว้าวุ่นอย่างนี้สักกี่วัน
"เขา" คนนั้นเป็นใครเราไม่รู้

คำตอบจากหัวใจ

"ขอบคุณมาก" ฝากไว้ก่อนไกลจาก
"คิดถึงมาก" ฝากมาพาวาบหวาม
สั่งสายฝนผ่านฟ้าหาคนงาม
ว่าใจตามติดเธอเสมอมา
เพราะหน้าที่ทำให้ต้องไกลห่าง
ใช่จืดจางมิ่งมิตรขนิษฐา
ไม่ลืมวันแรกพบตาสบตา
ยังห่วงหาคนดีชั่วชีวัน
ลมฝนมามืดมัวทั่วแห่งหน
ใคร่ฝากฝนพรมพรายถึงสายขวัญ
ว่าคนไกลก็ละเมอเพ้อรำพัน
อยากจะดั้นฟ้าเลยไปเชยชม
ไปซบตักขวัญอ่อนพร้อมงอนง้อ
เชิญตัดพ้อต่อว่าให้สาสม
เชิญอ้อนออดขอดค่อนและค้อนคม
ตามอารมณ์หม่นหมองของเนื้อนวล

รู้เถิดว่าตัวไกลแต่ใจซื่อ
อุ่นไอมือแนบชิดยังคิดหวน
ไม่มีวันหันเหหรือเรรวน
ยังคร่ำครวญถึงขวัญทุกวันไป

"ขอบคุณมาก" จากจิตสนิทซึ้ง
คำ "คิดถึง" ริงกมลจนหวามไหว
นี่ก็คือคำตอบมอบจากใจ
สร้างคำไว้สลักย้ำเตือนสัมพันธ์

คำตอบจากดอกไม้

สอดอารมณ์ลงมาลัยมอบให้ขวัญ
คืนสัมพันธ์อ่อนหวานเช่นกาลก่อน
ไม่มีคำตัดพ้อคำง้องอน
ความอาทรมิให้ได้เพียงนี้

มาลัยลามิใช่มาลัยรัก
เธอตระหนักความในข้างไหมนี่
คิดหรือว่ามอบให้ด้วยไมตรี
ตรองให้ดีปริศนาของมาลัย

มะลิลาคือสัญญาณการลาจาก
เหลือเพียงซากความฝันความหวั่นไหว
สิ้นความทนที่จะรออยู่ต่อไป
คนเคยใกล้จะห่างเหินเกินท้วงทัก

ร้อยพู่แรกด้วยจำปีสีนวลนั้น
แทนคืนวันหนึ่งปีที่รู้จัก
หนึ่งปีที่หลงใหลกลิ่นไอรัก
จนตระหนักชัดแจ้งเธอแกล้งลวง

ร้อยพู่สองด้วยจำปาน่าถนอม
แทนความพร้อมหักใจไกลความห่วง
เหมือนปารักปาหวังสิ้นทั้งปวง
ไม่เหนี่ยวหน่วงเธอไว้ต่อไปแล้ว

ร้อยกุหลาบงามหรูพู่สุดท้าย
แทนความหมายผู้แพ้อย่างแน่แน่ว
หลาบและจำเกินพอขอคลาดแคล้ว
ไม่มีแววกลับใจไปทนทาน

มาลัยร่ำย้ำว่าขอลาลับ
ไร้วันกลับทวงสิทธิ์ชีวิตหวาน
ช่วงเวลาสัมพันธ์อันเนิ่นนาน
คือฉากผ่านสั้น ๆ เท่านั้นเอง

จุดจบของมนุษย์

สังคมของมวลมนุษย์สุดกล่าวอ้าง
มีหลายอย่างเปลี่ยนแปรหาแน่ไม่
ความสุขสันต์โศกเศร้าเคล้ากันไป
บ้างยากไร้อัตคัดและขาดแคลน
บางพวกก็ร่ำรวยด้วยยศศักดิ์
อารีรักทั่วไปไม่หวงแหน
มีเมตตาแผ่สิ้นทั้งดินแดน
รู้ตอบแทนยึดมั่นกตัญญู
บางพวกเป็นทรชนคนเลวมาก
สวมหน้ากากบังไว้ให้สวยหรู
ใครหลงเชื่อต้องช้ำน้ำตาพรู
ชวนอดสูดวงจิตอนิจจา
บ้างก็ถืออำนาจอย่างอาจหาญ
เที่ยวรุกรานปวงชนจนสิ้นท่า
เห็นแก่ตัวมัวเมาเขาปัญญา
ชอบพาลหาเหตุร้ายไปทุกวัน

บ้างยกตนเป็นผู้ดีมีความรู้
แต่งตัวดูสดสีพิถีพิถัน
นี่แหละโลกเกินคำพร่ำรำพัน
จึงควรสรรและสร้างแต่ทางดี
ละความชั่วปรับใจใสสว่าง
เดินสายกลางเกียรติเสริมเพิ่มราศี
เพราะชีวิตทุกคนจนหรือมี
จบลงที่กองเพลิงเชิงตะกอน

พิมพ์ที่โรงพิมพ์กรมสารบรรณทหารเรือ
นาวาเอก นพ โหตรภวานนท์ ผู้พิมพ์โฆษณา เม.ย. ๑๕